

GELECEK EĞİTİMLE GELECEK *eğitimin sesi*

ISSN:1304-4613

“Türkiye Cumhuriyeti’ni Kuran Halk’a, Türk Milleti Denir.”

“Ne Mutlu Türk’üm Diyene !”

K. Özalp

Aralık, Ocak, Şubat İkibinyedi Sayı: Yirmi

**Türkiye Eğitim, Öğretim ve Bilim Hizmetleri Kolu
Kamu Çalışanları Sendikası Yayın Organıdır**

TÜRK EĞİTİM-SEN

Türkiye Eğitim, Öğretim ve Bilim Hizmetleri Kolu
Kamu Çalışanları Sendikası
GENEL MERKEZİ

Aralık-Ocak-Şubat 2007

Türk Eğitim-Sen Genel Merkezi
adına sahibi
Şuayip ÖZCAN
Genel Başkan

Genel Yayın Yönetmeni
Talip GEYLAN
Genel Dış İlişkiler ve Basın Sekreteri

YAYIN KURULU

İsmail KONCUK
Yaşar YENİÇERİOĞLU
Mustafa KIZIKLI
Firides İŞİK
Seyit Ali KAPLAN

YÖNETİM YERİ

Bayındır 2 Sokak No:46
Kızılay/ANKARA
Tel:0312 424 09 60
Faks:0312 424 09 68

Bergide bulunan yazıların sorumluluğu yazarlarına aittir.

DERGİMİZ ÜCRETSİZDİR
Üç ayda bir yayınlanır

TÜRK EĞİTİM-SEN, TÜRKİYE KAMU-SEN
(Türkiye Kamu Çalışanları Sendikaları
Konfederasyonu) üyesidir.

Grafik Tasarım ve Baskı

altuğ

içindekiler

Başlarken “Biz Hepimiz...; Neyiz ?”	2
Genel Başkan’dan “Karanlıklar Aydınlandı”	8
Doç. Dr. Vedat BİLGİN’le Söyleşi	10
Balıkesir Milletvekili Dr. Turhan ÇÖMEZ’le Röportaj	14
Biz Hepimiz Türküz !	17
İçi Kalaylı Kazan Trabzon	19
TCK’nın 301. Maddesi	22
Derin İhanet	24
Şehit’in Son Mektubu	25
Türkçe’ye Saygı	26
Türkçe’nin Sırları	29
Eğitimde Aile	32
Ahlak Lak Lak !	34
Şehitlerimizin Dilinden “Çanakkale Şehitleri”	36
Umutsuzluğun Umudu Olmak	40

HEPİMİZ.., NEYİZ ?

Başlarken

En kutsal hak, yaşam hakkıdır. Ne sebeple olursa olsun gaspedilmiş olması kabul edilemez. Hiç kimse, bir başkasının hayatı hakkında karar verme hakkına sahip değildir. Hele ki, bireysel ve fevri yorumlarla, bir takım değer ve inançlar temelinde, kişileri “İyi” ya da “Kötü” olarak adlandırmak ve buna dayanarak “Katli vacibtir” hükmünü vermek doğru değildir.

Toplumsal hayatın başladığı ilk tarihlerden bugüne kadar, sosyal yaşam belirli hukuk kaideleri çerçevesinde yürütülmektedir. Bu durum, birlikte yaşamın vazgeçilmez kaidesi olarak görülmektedir. Bütün dini inançlar, kültürler, toplumsal organizasyonlar ve “Birlikte yaşama” sistemleri belirli hukuk kuralları ortaya koymaktadır. Birlikte yaşamın belirgin özelliği de kişilerin bireysel kararlarıyla değil, sözkonusu kurallar manzumesinin ortaya koyduğu koşullara göre yaşamalarıdır. Hukukun belirlediği çerçevenin dışına çıkan bireyler, yine hukukun oluşturduğu mekanizmanın müeyyideleriyle cezalandırılır. Yani toplum, kendi koyduğu kuralları, kendisinin oluşturduğu “Araçlar” vasıtasıyla korumaktadır. Bu noktada, kişilerin, toplumun oluşturduğu mekanizmaların yerine kendilerini koyarak, “Toplum ve hukuku koruyacağım” gibi bir görev üstlenmeleri “Suç”tur.

İşte bu açıdan baktığımızda, Hrant Dink cinayetinin mesulleri tartışılmaz bir şekilde suç işlemişlerdir. Toplum ve hukuku hiçe sayarak eylem ortaya koyanların, kendilerince meşru kabullendikleri gerekçeleri ne olursa olsun, mazur görülecek bir yanları yoktur. Türkiye Cumhuriyeti Devleti, anayasamızın ikinci maddesinde ifade edildiği gibi “...demokratik, lâik ve sosyal bir hukuk Devletidir.” Adalet sistemimizde suç tanımları ve bunlara dair yaptırımlar da açıkça belirtilmiştir. Vatandaş, bu sistem dahilinde “eylemekle” mesuldür; aksi durumda sonuçlarına katlanacaktır.

Yetmiş milyon Türk vatandaşı gibi Hrant Dink de -ayrım gözetilmeksizin- aynı hak ve ödevlerle yükümlüydü. Onun, çalışmalarıyla alakalı kararı verecek olan da mahkemelerimizdir. Bu konuda herkesin yargıya karşı saygılı olması beklenmelidir. Dolayısıyla hiç kimsenin, kendisini yüce Türk adaletinin yerine koyarak hüküm vermesi kabul edilemez. Dink’e yapılan saldırı düpedüz “Cinayettir.” “Devlet”in varlığını kabul ediyorsanız, devlet adına hükümler veremezsiniz. Devlet iradesinin dışında irade ortaya koymak, en başta devlete ve devleti var eden millete saygısızlıktır. Eğer devletin işlevlerinde bir zaafiyet görülüyorsa, bunun gereği de yine demokratik kurum ve kurallar çerçevesinde millet tarafından yapılmalıdır.

Sadık Teba; Ermeniler

Cihan imparatorluğu olarak yüz yıllar boyunca egemenliğini sürdüren Osmanlı Devleti, çok çeşitli etnik yapıyı bünyesinde barındırmıştır. Her türlü etnik ve dini farklılıklar aynı devlet çatısı altında birlikte yaşamıştır.

Fakat çok doğal olarak, devletimiz, zaman zaman bu farklılıklardan kaynaklanan bir takım sıkıntılar yaşamıştır.

Ancak, Birinci Dünya Savaşı sürecinde, egemen emperyal güçlerin nifak operasyonlarına gelinceye kadar ise Ermeni vatandaşlarla devletin hiçbir sorunu olmamıştır. Hatta, Ermeniler Osmanlı idaresince "Tebayı Sadıka" olarak nitelendirilmiştir. Bir çok Ermeni kökenli vatandaşımız, ekonomide, siyasette, medreselerde ve sosyal hayatın tüm kesimlerinde eşit şartlarda bulunma hakkına sahip olmuşlardır. Aynen bugün olduğu gibi...

Yine zamanımızda da aynen birinci dünya savaşı sürecinde olduğu gibi, Ermeni vatandaşlarımızın başına çöreklenmiş olan bir takım yapılanmalar vardır ki, insanlarımız arasında ayrımcılık ve huzursuzluk oluşturmanın peşindedirler. O zamanlar İngiliz ve Fransız lojistiğiyle kurulan ve beslenen çeteler, hürriyet mücadelemizi baltalamaya çalışmışlardı. Bugün de yine hemen hemen aynı kaynakların güdümünde olan "Modern çeteler" bir kısım Türkiye Cumhuriyeti vatandaşlarının sözde haklarının temsilcisi oldukları iddiasıyla, geleceklere ipotek koymaya çalışmaktadırlar. Bu nifak ve ihanet çeteleri her fırsatı değerlendirerek, vatandaşlarımız arasındaki "Birlikte yaşama" arzusunu törpülemeye; aynı acıları ortak hisseden insanlarımız arasına -etnik farklılıkları ön plana çıkararak- husumet tohumları ekmeye gayret etmektedir.

İşte bu açıdan bakıldığında, Dink'in cenazesinde atılan "Hepimiz Ermeniyiz- Katil devlet- Soykırımı bir şehit daha verdik-Hrant'la 1.500.001" gibi sloganlar daha başka anlamlar ihtiva etmektedir. Bu tepkiler, Ermeni olmadığı halde, tamamen insani ve vicdani hislerle törene katılan ve demokratik tepkilerini ortaya koyan on binlerce vatandaşımızı üzmüştür. Tertip komitesi, bilecek ya da bilmeyerek cenaze törenini, devlet ve millet düşmanı çetelere zemin olarak sunmuştur. Anadolu coğrafyasındaki Türk varlığıyla ve devletiyle hesabı olan güçlerin tetikçisi olan örgütlerin, bu vesileyle milletimize ve devletimize hakaret etmelerine vatandaşlarımız tahammül gösterememiştir.

Birliğimize yönelik cüretkar girişimler karşısında milletimiz, her zaman demokratik tepkisini ortaya koymuş ve milli varlığına sahip çıkmıştır. Hatırlanacağı üzere seksenli yıllarda Asala terörünün yoğun saldırılarına maruz kalınmıştı. Onlarca diplomatımızın cenazesi kaldırılmıştı. Fakat halkımız bu törenlerde "Hepimiz Türküz-Katil Ermeniler-Hürriyet mücadelemizde bizi arkadan vurdunuz-Millî mücadelede işgalci güçlerle işbirliği yaptınız-Onlarca diplomatımızı şehit ettiniz" gibi sloganlar atmadı. Yani hislerini dile getirirken, Ermeni vatandaşlarımızı da incitmemeye özen gösterdiler. Dolayısıyla, Dink'in cenaze töreninde de aynı hassasiyetin yaşatılması gerekiyordu.

Suçlu Kim ?

Ülkemizde, her toplumsal olayda olduğu gibi, Hrant Dink cinayetinden sonra da sözde aydın kaleşörlerimiz harekete geçti. "Besleme" entelektüellerimizin, yorum ve değerlendirmeleri televizyon ve gazetelerimizi günlerce işgal etti. Halkı doğru bilgilendirmek gibi bir yükümlülüğün altında olan bazı medya kuruluşları da, bir takım servislerin psikolojik harp aleti gibi yayın yaparak büyük bir sorumsuzluk örneği gösterdiler. Siyaset, tarih ve sosyoloji bilimleri açısından bilgi birikiminden yoksun ve terör gerçeğinin farkında olmayan "Sahte kahramanların" toplum önüne çıkarılması manidardır.

Bu "Tipler" hemen suçluları ilan ettiler:

Türk edebiyat tarihinin en büyük romancısı(!) Nobelli yazarımız Orhan Pamuk'a göre suçlu; Türk Ceza Kanunu'nun 301. maddesinin kaldırılmasına karşı çıkanlar.

Yine tüm dünya kamuoyuna mal olmuş(!), büyük yazarımız Yaşar Kemal'e ve yoldaşlarına göre de suçlu, ırkçı milletimiz. Ne demişti Yaşar Kemal Agos gazetesinin önünde yaptığı açıklamada: "Dünyanın hiçbir yerinde kalmadı, Türkiye'deki ırkçılık..."

Yüz binlerce traja sahip olan gazetelerimizin çok okunan(!) bir çok köşe yazarına göre de suçlu Türk Milliyetçiliği fikridir. Bu noktada garip olan diğer bir husus da, ideoloji ve dini hassasiyetleri açısından birbirlerinden çok farklı olan bu köşe yazarlarının, milliyetçilik sözkonusu olduğunda kurdukları sarsılmaz ittifaklarıdır.

Ha.., tabi Trabzon'u da unutmamak lazımdır. Bu olayda ve önceden yaşanan bir çok olayda da Trabzon'lular başlıca suçlulardandır(!)

301. Madde

Bilindiği üzere, Avrupa Birliği'nin desteğiyle epey zamandır TCK'nun 301. maddesi tartışılmaktadır. Yalan yanlış bir çok bilgi ve yönlendirmelerle kamuoyumuz meşgul edilmektedir. Söz konusu tartışma, kahve sohbetlerine kadar bile inmiş durumdadır. Ama, aslında, vatandaşlarımızın önemli bir çoğunluğu maddenin içeriği hakkında bilgi sahibi değildir. Peki 301. maddede ne diyor bir bakalım; "*Madde 301 - (1) Türklüğü, Cumhuriyeti veya Türkiye Büyük Millet Meclisini alenen aşağılayan kişi, altı aydan üç yıla kadar hapis cezası ile cezalandırılır. (2) Türkiye Cumhuriyeti Hükümetini, Devletin yargı organlarını, askerî veya emniyet teşkilatını alenen aşağılayan kişi, altı aydan iki yıla kadar hapis cezası ile cezalandırılır. (3) Türklüğünü aşağılayanın yabancı bir ülkede bir Türk vatanı tarafından işlenmesi hâlinde, verilecek ceza üçte bir oranında artırılır. (4) Eleştiri amacıyla yapılan düşünce açıklamaları suç oluşturmaz.*"

Görüleceği üzere, söz konusu maddede, ülkemizin temel değer ve kurumlarının muhafazasına yönelik hükümler yer almaktadır. Ayrıca fikir ve ifade özgürlüğünün kısıtlanmaması için de maddenin dördüncü fıkrasıyla bir istisna durumu yaratılmış bulunmaktadır.

Bu maddede ifade edilen hususları ve bu hususların muhafaza edilmesini savunanların Hrant Dink cinayetiyle nasıl bir alakaları olabilir acaba? Pek tabii ki, "Türkler, bir buçuk milyon Ermeni ve otuz bin Kürt kesti" edepsizliğinin takıldığı 301. madde birilerini rahatsız edecektir.

Adalet Bakanlığı'na çağrıda bulunuyoruz; bugüne kadar 301. maddeden dolayı ceza alanları ve suç teşkil eden eylemlerinin içeriğini açıklayınız. Milletimiz görsün bakalım, bu kadar fırtına koparan 301 kimlere ve nelere "Dokunuyor".

Türk toplumu; 301. maddenin kaldırılmasına karşı çıkanları Dink cinayetinden sorumlu ilan edenlerin; maddenin kaldırılmasını teklif etmekle hangi suçlarına meşruiyet kazandırmak istediklerini ve hangi manevraları için zemin oluşturmak istediklerini artık görmelidir.

İrkçılık Tartışmaları

Münferit bir cinayeti temel alarak, ülkemizi ırkçılıkla itham edenleri de şiddetle kınıyorum.

Fikirleri sulanmış, üretmekten aciz ama hormonlanmış "Tiplerin" zaman zaman konuşulmasına kamuoyumuz alışmış durumda. Özellikle daha birkaç hafta önce yapılan sözde "Barış Konferansı"nda, Yaşar Kemal'in zikrettiği ifadeleri ve teröristleri gerilla olarak tanımlaması unutulmadı. Şahsın, terör sorununa yönelik yaklaşımlarının bölücü örgütün iddialarıyla örtüşüyor olması tesadüf müdür acaba? Tüm bunlara rağmen; söylemleri ve girişimleri nedeniyle milletin vicdanında kabul görmeyen ve insanlarımızın gönlündeki yerini çoktan kaybetmiş olan Yaşar Kemal'i, referans mercii olarak gösteren basınımızın da daha dikkatli davranması gerekmektedir.

Ağızdan çıkan sözün nerelere gideceğini kestiremeyen -Ya da bilinçli ve amaçlı olarak ifade eden- Yaşar Kemal'in, milletimizi ve ülkemizi ırkçılık yapmakla itham etmesi gözden kaçmıştır. Zaman zaman neye hizmet ettiğini anlamadığımız basınımız, bu önemli garabeti geriplanda bırakmıştır. Oysa ki, tüm basınımızın, yargı organlarımızın ve hükümet yetkililerimizin bu konunun üzerine gitmeleri gerekiyordu. "İfade özgürlüğü" adına devletimize ve milletimize terbiyesizce hakaret edilmesine müsaade edilmemeliydi.

Yaşar Kemal'e ve susarak onun iddialarını destekleyenlere sormak gerekir; bilinen tarihin ilk çağlarından itibaren varlığını sürdüren Türk Milletinin, hakim olduğu hangi coğrafyada ya da hangi dönemde ırkçılığı işaret eden bir örnek görülmüştür. Hangi Türk Devleti, ırkçı yaklaşımlarla, bir başka millet üzerinde asimilasyon politikası uygulamıştır? Türk tarihinde "Soykırım" adına en ufak bir iz dahi bulunmuş mudur? Egemenliğimiz altındaki hangi toprakta toplu mezarlara rastlanmıştır? Dünya tarihinde devasa bir imparatorluk olarak, onlarca farklı etnik grubu huzur ve barış içerisinde, tam bir inanç ve kültür hürriyetiyle yüzyıllarca idare edebilmiş, Osmanlı'dan başka bir ikinci örnek var mıdır?

Tüm bu tarihi gerçeklere ülkemizin anlı şanlı aydınları vakıf değil midir? Elbette ki, onlar da bu tartışılmaz gerçeği bilmektedirler. Ancak, fikirleri ve gönülleri başka kaynaklardan beslenen, hayat idamelerini dış servislerin kendilerine biçmiş olduğu misyonla sağlayanların milli hassasiyetlerle "Davranmaları" beklenemez.

"Türk" ve Türk Milliyetçiliği Tu Kaka İlan Ediliyor

Türkiye'deki en basit adli vakalardan tutun

da uluslararası emperyal projelerin maksatlı olarak gerçekleştirdiği en karmaşık organizasyonlara kadar her olay; Anadolu'daki Türk milli varlığını ve devletimizin üniter yapısını hedef alan girişimlere fırsat olarak kullanılmaktadır. Dikkat edileceği üzere, son yıllarda da artarak devam ettiği gibi, her fırsatta, insanlarımızı bir arada tutan milli değerlerimiz, milli kültürümüz ve kimliğimiz, halkımızın güven duyduğu kurumlarımız psikolojik saldırıların hedefi haline getirilmiştir.

Dink cinayetinde de şahit olduğumuz gibi bir takım merkezler, bu hunharca saldırıyı dahi, Türk milliyetçiliğine ihale etmeye kalkışmışlardır. Türk milliyetçiliği, Türkiye Cumhuriyeti Devleti'nin kuruluş felsefesidir. Daha önceki bir çok olayda olduğu gibi Dink cinayetiyle birlikte meşrebi belli kesimler, piyangodan ikramiye kazanmışçasına cüretlerini artırdılar. Ülke-

mizde; ne kadar ırkçı, bölücü, kafatasçı ve etnik ayrımcı grup varsa bir araya gelerek milletimize saldırıya geçtiler. Bu coğrafyada yaşayan halkı birleştiren harç olan “Türk” kimliğini reddeden bir anlayışla; etnik aidiyetler bir üst kimlik gibi ön plana çıkarılarak sloganlaştırıldı.

Sosyolojik bir gerçektir ki, bir imparatorluğun mirasçısı olan Türkiye Cumhuriyeti, farklılıkları huzur içerisinde bir arada tutabilecek bir organizasyona hayat vermiştir. “Türkiye Cumhuriyetini kuran halka, Türk Milleti denir” vécisiyle bir önderlik örneği gösteren büyük Atatürk, bu coğrafyada yaşayan vatandaşlarımızın üst kimliğini de “Türk” olarak belirlemiş olmaktadır. Atatürk’ün, “Türk” kavramını, “Ne mutlu Türk olana” olarak değil; “Ne mutlu Türküm diyene” sözüyle tanımlaması, üst kimliğin tescillenmiş olmasıdır.

Görüyoruz ki, bu gerçek bir yerleri rahatsız etmektedir. Ülkemiz ve bölgemiz üzerine senaryolar yazanlar, Türkiye'nin sosyal yapısını sağlamlaştıran milli kimliğimizi örselemeye, farklılıkları ön plana çıkararak, etnik ayrışmaları ortaya çıkarmaya çalışmaktadırlar. Aydın, yazar, gazeteci, sivil toplum kuruluşu ve sanatçı görünümündeki ihanet şebekesi ve gaflet içerisindeki işbirlikçiler; “Milli kimliği” tartışma konusu yapmaya çalışmaktadırlar. “Sen ne mutlu Türküm dersin, diğeri de ne mutlu der” gibi yaklaşımlarla, “Türk Kimliği” salt etnik bir vurgulamaya indirgenmekte, bunu karşılığında da başka etnik mensubiyetler, temsil konumunda bir üst kimlik olarak ön plana çıkarılmaktadır. İşte bu yaklaşım, önü alınmadığı takdirde, telefisi çok zor olacak bir toplumsal ayrışmaya ve çatışmaya ortam hazırlayacaktır.

İktidar varlığını, AB'ne üyelik sürecine endeksleyen AKP Hükümetinin, tarihi birikim ve stratejik öngöründen yoksun politikaları da bu saldırılara bir şekilde zemin hazırlamaktadır. Maalesef hükümet eden partimizin yetkilileri de, Türk Milliyetçiliği'ni, “Modası geçmiş, ülkenin içe kapanmasına neden olan, toplumsal bütünlüğümüzü bozarak kamplaşmalara sebep olan” bir ideoloji olarak görmektedir. Milli kuruluş mücadelesini başarıyla sonuçlandıran ve “Yokluktan” yeni bir Devleti kuran anlayışın, Türk Milliyetçiliği olduğunu unutmuş bulunmaktadırlar. Sorumluluk mevkiinde olanlar; sözde demokrasi, insan hakları, fikir ve ifade özgürlüğü adına oluşturulan ihanet ve gaflet sahnesinde oynanan oyuna müdahale etme ce-

saretini gösterememektedirler. Hatta kimi zaman, bu oyuna müdahale etmekle yükümlü olan kişi ve kurumlar da koroya dahil olmaktadırlar. Büyük Atatürk'ün dediği gibi; memleketimiz dahilinde, milletimiz adına sorumluluk taşıyan bir kısım zevat, gaflet, dalâlet ve hattâ hıyanet içinde bulunabilmektedirler.

Suçluyu Nerede Arayacağız?

Bir eylemin, davranışın ya da olayın sonuçlarından kimler ya da nereler faydalananlar ise suçluyu, azmettiriciyi ve dolaylı faydalananları orada aramak gerekir.

Hrant Dink cinayeti ve cinayet sonrası oluşturulan kamuoyu psikolojisi, ülkemiz açısından

çok ciddi gerilimlere ve zararlara neden olmuştur. Acıda ve sevinçte birlikte olabilme erdemini gösteren Türk toplumu, bu cinayet sonrası da vatandaşlarının acısını paylaşmış, ancak bir takım bölücü provokatörlerin eylemleriyle insanlarımız uzaklaştırılmaya çalışılmıştır.

Devletimiz ve devletin kurumları, sanık sandalyesine oturtularak zan altında bırakılmış, kurumlar arasında çatışma ortamı oluşturulmaya çalışılmıştır. "Katil devlet" "Derin devlet" tartışmalarıyla, halkımızın devlete olan güveninin sarsılması ve milletle devletin karşı karşıya getirilmesi amaçlanmıştır.

Çıkar sağlayanlar...

Peki bu olaydan kimler çıkar elde etmiştir?

Dink suikastinden en çok fayda sağlayan unsur; Türkiye aleyhinde faaliyet yürüten uluslar arası Ermeni lobisi olmuştur. Hrant Dink'in Diaspora'yla ilişkilerinin bozuk olduğu ve stratejilerinin örtüşmediği bilinmektedir. Hatta bu yüzden ciddi gerilimler yaşadıkları da malumdur. Ermeni kökenli bir Türkiye Cumhuriyeti vatandaşı olan Dink'in duruşunun, Diaspora'nın propagandalarının önünde önemli bir engel olduğu aşikardır. Bu gerçeğe rağmen, uluslar arası Ermeni lobisi Dink suikastini dünya çapında aleyhimize kullanmıştır. Örneğin hemen olayın akabinde, ABD'nde lobinin tasarısı Kongreye sunulmuştur. Batılı ülkelerin gazetelerinde günlerce Türkiye tartışılmış ve suçlu ilan edilmiştir. Menfur cinayet, 1915 olaylarıyla ilişkilendirilerek soykırım iddialarını destekleyen bir veri olarak servis edilmiştir.

Ülkemizdeki, ihanet şebekesinin maşaları ve gafil grup da bu cinayeti bir fırsat olarak değerlendirmiştir. Halkımızın milli refleksinin kırılması için müthiş bir kampanya başlatılmış, insanlarımızda, topyekün "Suçlu psikolojisi" oluşturulmasına gayret edilmiştir. Bu olayı, hain eylemlerine masum ve meşru bir kılıf olarak kullanmak istemişlerdir. Bu amaçla kendilerine engel gördükleri kurumları ve yasaları tartışmaya açarak, rahat hareket edebilecekleri bir ortamı hazırlamaya niyet etmişlerdir. Bir takım batılı devlet ve oluşumları da arkalarına alan bu kişiler, cüretkarca Türkiye Cumhuriyeti Devleti'ne kafa tutmaya kalkışmışlardır.

Türk Milletinin psikolojisi bozulmak istenmiştir. Milletimiz, ülkemizin aleyhine gelişen durumlarda, daima demokratik tepkisini gösteren bir karaktere sahiptir. İşte, Dink cinayeti

sonrası bu refleks de kırılmak istenmiştir. Örneğin, bundan sonra Ermeni Diasporası'nın propagandaları ya da soykırım iddialarını karşısına kim çıkarsa "Marjinallikle, çeteleşmekle, Dink cinayetini onaylamakla.." suçlanacaktır. Dolayısıyla bu tür hain girişimler bundan sonra daha rahat bir manevra alanı kazanmış olacaklardır.

Hrant Dink cinayeti, Türkiye Cumhuriyeti Devleti yetkililerinin, özellikle Irak başta olmak üzere, daha aktif bir dış politika yürütüleceğine yönelik açıklamalar yaptığı döneme denk gelmektedir. Ayrıca Dink'in cenazesinin kaldırıldığı gün TBMM'de Kerkük için bir gizli oturum yapılmıştır. Türk kamuoyu çok iyi hatırlayacaktır ki, meclisimizde yapılan gizli oturumlar, hem öncesinde hem sonrasında gündemin ilk sırasına oturur. Günlerce tartışmalar, haberler ve yorumlar yapılır. Basına sızdırılan bir takım bilgiler üzerinden uzun boylu değerlendirmeler yapılır. Fakat bu kez ise birkaç haberin dışında kamuoyunun gündemine dahi gelmedi. Zaten o haberler de cinayet yorumlarının gölgesinde kayboldu gitti.

İşte, bir de bu açıdan bakıldığında Dink suikastinin bu anlamda amacına(!) ulaştığını söyleyebiliriz.

Hep Anadolu'da Olacağız!

Görüldüğü gibi Dink cinayetinden kim kim zarar etti ortadadır.

Bu apaçık tabloya rağmen, Türk basınının bir takım çok uluslu operasyonların servis elemanı gibi çalışmamasını, Devlete ve kurumlarına, en az yabancı istihbarat örgütlerine olduğu kadar, güvenmesini temenni ediyoruz. Yalan, yanlış ve maksatlı haberlerle kamuoyunun kafasını bulandırmaya ve milletimizin birliğini bozacak rüzgarlara zemin olmaya kimsenin hakkı yoktur.

Binlerce yıldır hemhal olan ve seksen yılı aşkındır Cumhuriyette birlikte yaşayan halkımızın beraberliğini kimse bozamayacaktır.

Sevinçlerini, acılarını, farklılıklarını ve zenginliklerini "Türk" üst kimliğinde hamur eden insanlarımızı, ayrıştırmaya hiçbir oluşumun gücü yetmeyecektir.

Bu günlere; bir, beraber ve bütün olarak geldik.

Bundan sonra da bir, beraber ve bütün kalacağız.

Ne mutlu Türküm diyene!

Talip Gaylan

Genel Başkan'dan...

Karanlıklar Aydınlansın

19 Ocak Cuma günü kanlı bir el tetiğe dokunuyor ve Agos gazetesi Genel Yayın Yönetmeni Hrant Dink'i öldürüyor.

Tetiği çeken 17 yaşındaki Trabzonlu Ogün Samast. Aradan geçen kısa bir zaman dilimi içerisinde emniyet güçleri faili yakalıyor. Şimdi ise olayın perde arkası araştırılıyor.

Peki bu çirkin olay ülkemize birşey kazandı mı? Hayır. Tam aksine Türkiye'ye ve Türk Milletinin karnesine yazılan kırık bir not oldu.

İnsanların yaşam hakkının bu şekilde sonlandırılması doğru mu? Elbette yapılan caniliktir. Ne inançlarımıza, ne de değerlerimize yakışmayan bir olaydır. Ancak anlaşılmayan ve anlaşılması istenmeyen, olaylar zincirinin devam ettirilmesi ve çarpıtılmasıdır. Olayların özet bir tahlilini yaparsak, son zamanlarda

Türklüğe ve Türkiye'ye hakaret, ihanet pirim yapar hale gelmiştir.

Bu durum dışarıdan büyük taviz, destek ve ödüllendirmeler almış, içeriden de alkışlanmıştır. Bunu yapanların etki ve tepki oluşmasını sağlayarak, muhtemel olayların teşvikçisi olduklarını unutarak, karşı saldırıya geçmesi manidardır.

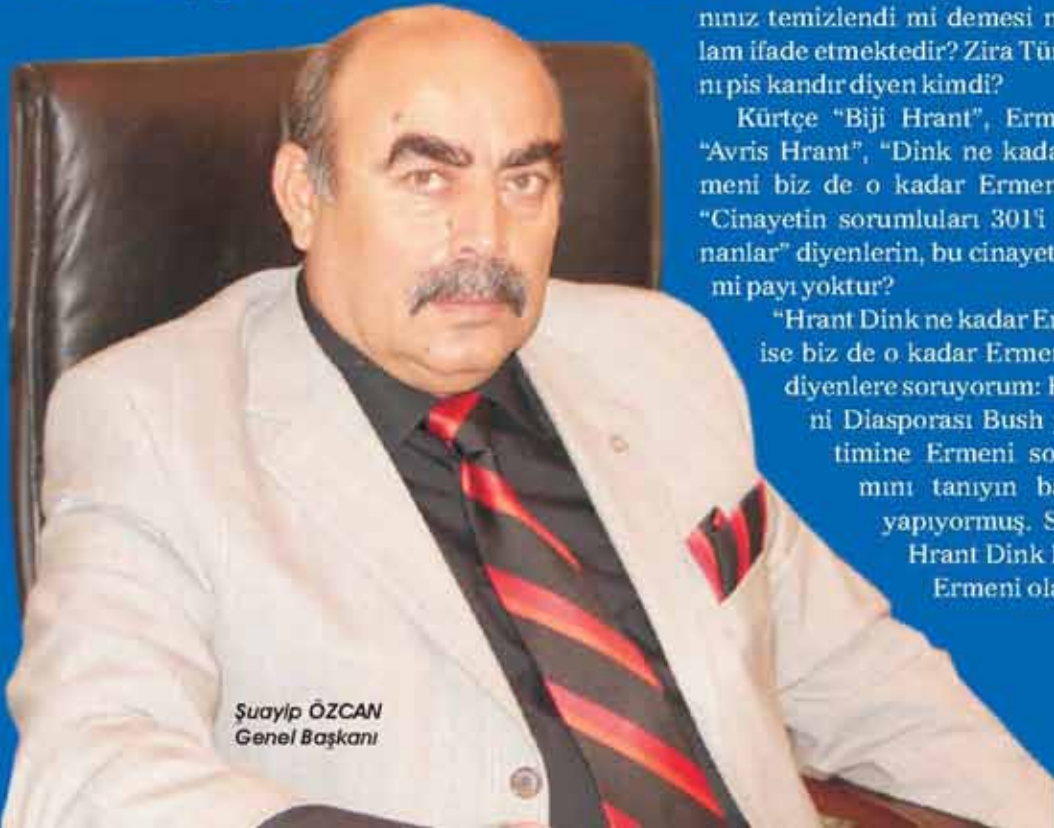
Şu çok iyi bilinmelidir: "Bulanık suda balık avlayan çok olur." Dolayısıyla suyu bulandıranların Hrant Dink'in katili olduğu iddia edilemez mi?

Kaldı ki halen birileri, yine başka birileri adına ülkeyi germe, dışarıdan cendereye alma ve ülkede çatışma ortamı oluşturma uğruna trajik bir ölümü kullanmaya çalışmıyor mu?

Sera Dink'in bir milleti cephe alarak, kanınız temizlendi mi demesi ne anlam ifade etmektedir? Zira Türk kanı pis kandır diyen kimdi?

Kürtçe "Biji Hrant", Ermenice "Avris Hrant", "Dink ne kadar Ermeni biz de o kadar Ermeniyiz", "Cinayetin sorumluları 301'i savunanlar" diyenlerin, bu cinayette hiç mi payı yoktur?

"Hrant Dink ne kadar Ermeni ise biz de o kadar Ermeniyiz" diyenlere soruyorum: Ermeni Diasporası Bush yönetimine Ermeni soykırımını taniyin baskısı yapıyormuş. Siz de Hrant Dink kadar Ermeni olanlar;

Şuayip ÖZCAN
Genel Başkanı

Türk hükümetine, Ermeni soykırımının ABD tarafından tanınmasına karşı çıkmaması için lobi faaliyetleri yapacak mısınız?

Başbakanlık Danışmanı Dink'in cenazesinin bayrağa sarılmasını önermiş. Anamuhalefette bu öneriye destek vermiş. Acaba böylesi bir öneriyi getirenler ve öneriye destek verenler bayrak kanununu bilmiyorlar mı; yoksa bayrağın kullanımının kendi tekellerinde olduğunu sanarak, milleti temsil ettiğini unutuyorlar mı? Ben bu çıkışı bir siyasi şov olarak algılıyorum. Dolayısıyla bayrağın şov malzemesi yapılmaması gerekmektedir.

Diğer bir yönüyle özellikle Trabzon'un bu tür olaylarla mimlenmesi ve yaşı küçük çocukların beyinlerinin yıkanması manidar değil midir? Konunun arka planında kimler vardır, bunu şu an bilemiyoruz. Ancak bildiğimiz gerçek, Hrant Dink'in ölümünden Türkiye'nin ve Türk Milletinin bir kazancının olmayacağıdır. Öyle ise hareket noktamız; olayı belli değerlere mal etme yerine, suçluyu Türkiye ve Türk düşmanlarında aramak olmalıdır.

Ancak bakıldığında; olaylar ideolojik bir çerçeveden değerlendirilmekte ve hedef sapıtılmaktadır. Bu durum hem ülkemize büyük zarar verir hem de öldürülen kişiye ve geleceğimize ihanettir.

Hiç aklınıza geliyor mu, planlandığı her halden belli olan bu çirkin cinayetin peşinden gündeme oturan Kerkük unutturuluyor, Milli Petrol Şirketi elden çıkarılıyor, Ermeni tezinin kabulüne ortam oluştururken milliyetçiliğin yükselişi durdurulmaya çalışılıyor, insanlarda AB ve ABD'ye yönelik oluşan öfke bastırılıyor. Oysa seçimlerin tartışıldığı, Kerkük'ün gündem oluşturduğu, dahası hergün onlarca, yüzlerce Türkmenin şehit edildiği bir dönemde daha duyarlı davranılması gerekmektedir.

Siz bir yere mesaj verme uğruna devlet kurumlarını, kuruluşlarını, değerleri, yasaları kötüleyip, vatandaşı karşı karşıya getirme yerine, milletin beklentilerine cevap vermelisiniz.

Millet sizden birlik, bütünlük çağrısı bekliyor. Millet sizden olayların aydınlatılması için destek ve gayret bekliyor. Millet sizden ideolojik değil, tarafsız yaklaşım bekliyor.

Hrant Dink kadar Ermeni olmanız sizin meseleniz. Yarın Yahudi'de olabilir, Rum'da olabilir, Bulgar'da olabilirsiniz. Telafer'de Türkmenler şehit edilirken, Avrupa'da Türk işyerleri kundaklanıp, insanlar yakılırken, Irak'ta, Filistin'de canlar alınırken keşke bu milletlerden de olabilseydik.

Bir Türk olarak suikasti şiddetle kınıyorum. Bu hainliğin yapanın ve yaptırانların yanına kâr kalmasını istemiyorum. Emniyet mensuplarını da olayı en kısa zamanda aydınlattıkları için alkışlıyorum. Türklüğümle gurur duyuyorum. Kimse adına da ırkımı inkar edecek kadar küçülmüyorum.

Gazi Üniversitesi İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi
Çalışma Ekonomisi ve Endüstri İlişkileri Bölümü
Öğretim Üyesi **Doç. Dr. Vedat BİLGİN** ile
“**Milli Kimlik**”
üzerine bir söyleşi gerçekleştirdik.

Bilindiği üzere milletlerin ayırıcı vasfı öz kültürleridir. Toplumsal karakteri belirleyen Milli kültürün “olmazsa olmaz” unsurları nelerdir?

Milli kültür tarihsel olarak oluşan bir şeydir. Dolayısıyla milli kültürün içerisinde sonsuz sayıda faktör vardır. Fakat bu faktörleri bir araya getirip, yöneten şey, milli kültürün anlam kaynağıdır. Anlam kaynağı olarak gelenekleri, inançları -dini inançlar-, din öncesi inançlar, din dışı inançları gösterebiliriz. Bir toplumun içerisindeki değer yargıları, önyargılar o toplumun kültürünü inşa eden unsurlardır. Yani kültürün ana kurucu unsuru, anlam sistemi olmaktadır. Buna göre anlam sistemleri kültürel hayatı kuran, yöneten bir sistemdir. Milletler tarihsel oluşumlar olup kültür temeli üzerinde şekillenirler. Kültür ise yine tarihin bir anlam düzeni içerisinde ürettiği bütün manevi varlık alanlarıdır. Bu manevi varlık alanlarının içerisinde din çok önemli bir yer işgal eder. Din, sadece doktrin yani bir kitaba dayanan metin değildir. Dinleşmiş hayat tarzı, dini kitaplar kadar önemlidir. Dolayısıyla her kitap, her kültür tarafından farklı şe-

kilde yorumlanır ve farklı şekilde algılanır. Bu nedenle o kitabı yorumlayan inançların kendisi de, dinin doktrinleri kadar dindarlar arasında da kabul görürler. Bunu anlamak için, mesela Anadolu'da ağaçlara çaput bağlama geleneğine bakabiliriz. Bu muhtemelen eski Şaman geleneğinden, İslam öncesi inançlarımızdan kalan bir inanış biçimimizdir. “Ağaca çaput bağlamakta neyin nesi, böyle saçma sapan şey mi olur” diyebilirsiniz; ama anlamlar dünyasına vardığımız zaman tabiatüstü varlıklarla insanların yaptığı bir ilişki biçiminin, bir sözleşmenin, bir törenin sembolik göstergesi olarak yürürler. Dolayısıyla demek ki, kültürün temellerini oluşturan varlıklardan biri anlam sistemi, diğeri sembolik sistemdir. Dil de sembol sistemlerinden bir tanesidir. Böylece milli kültür dediğimiz şey; anlam düzeni, semboller, dil gibi somutlaşarak bizim hayatımızı biçimlendiren kurumlara dönüşmektedir.

Milli kültürün, milli varlığın devamının sağlanması anlamında ne gibi etkileri vardır?

Milli varlık, bir milletin tarihsel olarak sahip olduğu bütün birikimin sürdürülmesi anla-

mına gelir. Bunu sürdürebilmemiz için herşeyden önce o varlığın dayattığı kültür sisteminin yaşıyor olması gerekir. Kültür, milli varlığı yaşatan bir atmosferdir, bir iklimdir, bir anlam dünyasıdır. Bu anlam dünyası kaybolduğu zaman, milli varlık diye isimlendirilecek şeyler folklorik malzemeye dönüşür. Bu nedenle daha çok bunun sürdürülmesi gerekir. Milli varlığa hayatiyet kazandıran şey kültürdür. Kültürü geriye aldığınız zaman folklor kalır. Folklor ancak müzelerde sergilenir. Bugün yeryüzünde yaşayan çok sayıda kültür olduğu gibi yaşamayan da çok sayıda kültür vardır. Anadolu Medeniyetler Müzesine gittiğiniz zaman biz bu ölü kültürleri rahat seyrederek. Folklorleri kalmıştır. Hiçbir anlam ifade etmez. Dolayısıyla millete, milli varlığa, milletin varlığını oluşturan değerlere hayatiyet kazandıran şey kültürdür. Kültür de anlam sistemi, semboller sistemi, dil ve somut pratiklerden oluşan bir dünyadır.

Milli kültür ve dil-eğitim ilişkisini açıklar mısınız?

Dil, insanların toplum içerisinde öğrendikleri bir iletişim sistemi gibi görünür. Ancak iletişim sisteminde kültürel bir anlam vardır. Çünkü dil aynı zamanda zengin çağrışımlar içerir; yani bir milletin oluşumunda tarihsel süreç içerisindeki gelenekleri, hatıraları ve o milletin tarihsel macerasını hatırlatan, onları çağrıştıran, onları taşıyan sembol dünyasıdır. Bu bakımdan dil, bir eğitim sistemi içerisinde, milletin devamlılığını sağlayan önemli bir müessesedir. Bu müessese, formel eğitim içerisinde yeterince fonksiyonel değilse orada milli kültürün devamlılığını sağlamakta ciddi sorunlarla karşı karşıya kalır. Çünkü milletin varlığı, her şeyden önce beşeri unsurunun dayanağıyla mümkündür. Yani yeni nesillerin bu milletin birikimine sahip çıkması ile mümkündür. Eğitim sürecinde milli kültürün aktarılmasını sağlayacak tek araç dildir. Dil, Milli kültürü zenginleştiren, kültüre yenilikler katan, ilaveler katan üreten bir sistemdir. Eğer bir eğitim sistemi kendi milli kimliğine dayanmıyorsa, milli kimliği tarafından zenginleştirilemiyorsa o eğitim sistemi herhangi bir bilgi aktaran mekanik bir sisteme dönüşür. Bir müddet sonra milli kültüre ilaveler yapma gücünü kaybeder. O çok ciddi bir tehlikedir. O

zaman kültür folklorik hale gelir, kültür statik bir hale dönüşür, kendisini yenileme gücünü, yeteneğini kaybeder bu da ciddi bir tehdit oluşturur. Bunun için milli dilde eğitim yapılması, ilkokuldan üniversiteye kadar herhangi bir eğitim kurumunda milli dilin eğitim sisteminin temel aracı olmaktan çıkması sadece çağdaş bilgilere ulaşılmasını engellemez, milli kültürün o çağdaş bilgilere sahip insanlar tarafından yenilenme imkânını da ortadan kaldırır. Çünkü eğitim, bir yenilenme imkânıdır aynı zamanda. Sadece mevcut olanın aktarılması değildir. Yeniliklerin, yaratıcı düşüncelerin ortaya çıkmasına bir fırsattır. O fırsatı kaybetmiş milli kültürler statik hale dönüşürler.

Siz bu ekseninde ana dilde eğitim tartışmalarını nasıl yorumluyorsunuz?

Ana dilde eğitim tartışmaları politik bir projedir. Ana dilde eğitimin; milli eğitim, milli kültür, kültürün kendisini zenginleştirilmesi gibi konularla alakası yoktur. Aksine onun da karşısında bir anlayıştır. Bu konu politik bir projedir. Hangi politik projedir? Milli kültürleri tahrip etmek isteyenler, onların karşısına etnik kimlikleri ön plana çıkarmak isteyenler bu projeyi sürdürürler. Bu proje, daha çok batıların Anadolu coğrafyasındaki Türk varlığına, Türk uygarlığına, Türk kültürüne karşı yürüttükleri bir mücadelenin aracı olarak bu tür talepleri gündeme getirirler. Nasıl üniversitelerde yabancı dilde eğitimi savunuyorsalar, bir taraftan da etnik dillerde eğitim veya ana dilde eğitim altında çok masumane şeyler söylerler. Aslında ikisi aynı şeydir. Etnik kimliklerin ana dillerini kullanması gayet makuldür. Ana dil, anadan öğrenilir, aileden öğrenilir. Kimsenin ana dilinin yasaklanması gerekmez ama milli kültürün bu etnik ayrımcılıklardan, mahalliliklerden, kabile gibi geri toplumsal örgütlere dayanılarak üreten birşey değildir. Onları geride bırakarak, onları aşarak daha ileri bir aşamayı ifade eder. Onlar tarihsel tortulardır. Tarihsel tortuları tahrip edelim, yok edelim demiyoruz ama milli kültür onları folklorik değerler haline dönüştürür. Onlardaki değerleri alıp, kendisine katarak, daha ileri aşamaya geçişi sağlar. Milletlerin gelişmesi esasen şöyledir: Klan, kabile, kan bağı toplulukları, kültür toplulukları, etnisiteler ve imparator-

luklar. İmparatorluklardan da milletlere geçer. Bütün kültürler aynı değerleri üretememiştir. Bazı kültürler hayatları boyunca imparatorluk kurmamıştır. Halen günümüzde yeryüzünde yaşayan uygarlık kurmamış bir sürü kültür bulunmaktadır. Büyük kültürler uygarlık kurarlar. Türk kültürü büyük bir kültürdür, uygarlık kurmuş kültürdür. Onun için uygarlık kurmuş bir kültürün içerisinde kalkan, çok geri etnik yapıları referans vermek -ki ana dilde eğitim bunlar geri toplumsal projelerdir- Türkiye'nin sahip olduğu uygarlık değerlerini reddetme anlamına gelir. Türkiye'de yaşayan bütün etnik unsurlar, bizim milli kültürümüz içerisinde zaten temsil ediliyor ve milli kültürün bir parçası haline dönüşmüşlerdir. Toplumsal gelişme, tarihsel olarak böyle bir aşamadan geçerek bugüne gelmiştir. Ben onları tıpkı yabancı dilde eğitimle aynı noktaya koyuyorum. Yabancı dilde eğitim nasıl bilimsel gelişmemize katkı sağlıyorsa, bunlar da bizim ülkemizin toplumsal ve ekonomik gelişmesine karşı talepleri dile getirirler.

Milli kimliği nasıl tanımlarsınız? Milli kimliği besleyen unsurlar nelerdir?

Her toplum bir ortak paydaya sahiptir. Bu ortak paydalar nelerdir? Ortak bir tarih bilin-

cine sahip olmaktır. Ortak tarih bilincine sahip olmak, bir yerden transfer edilecek bir şey değildir. Yaşanmış bir tarihi tecrübeye, duygusal olarak iştirak etmektir. Tarihsel tecrübeye duygusal olarak iştirak ettiğiniz andan itibaren, tarih bilincine sahip olursunuz. Tarih değişimlerden oluşur. Bu, şu demektir: Biz farklı aşamalardan geçerek bugünlere geldik. Bu farklı aşamalar bizim kimliğimizin oluştuğu aşamalardır. İkincisi milli devlet bilincine sahip olmaktır. Her toplum uygarlık kurmamıştır. Uygarlığın çok önemli araçlarından bir tanesi devlettir. Biz çok erken dönemde devlet kurduk. Türkler için devlet fevkalade önemlidir. Çünkü devlet bir halkın bağımsızlığını sembolize eder. Milli devlet de milli varlığımızın ve milli bağımsızlığımızın sembolüdür. Tarih ve milli devlet bilincine sahip olmak çok önemlidir. Bunlara sahip olduğunuz zaman bunların sahip olduğu siyasal hükümlerliliğin sağladığı yurttaşlık bilincine sahip olduğunuz zaman milli bilince, milli kimliğe sahip olursunuz.

Türkiye Cumhuriyeti vatandaşlığı kavramının milli kimlik olarak vurgulanmasını nasıl değerlendiriyorsunuz? Vatandaşlık sıfatının milli kimlik olarak algılanması doğru mudur?

Ortak paydalarımızı artırarak gelelim. Ortak tarih bilincine ortak kültüre, ortak milli devlet bilincine sahip olduğunuz zaman bu milli devletin yurttaşı olarak onun vatandaşlığı olarak o bilince sahip olursunuz.

Vatandaşlık sıfatı milli kimliğin parçalarından sadece biridir. Az önce belirttiğim faktörlerle birlikte anlamlanır. Kimin vatandaşlığı oluyorsunuz? Milli devletin vatandaşlığı oluyorsunuz. Milli devletin vatandaşlıksanız o devletin sahip olduğu değerlere sahip olmak durumundasınız. Onlara bir mensubiyet duygusu hissetmeniz lazım ve onun size sunduğu vatandaşlık haklarına sahip olmanın bilincinde olmanız lazım.

Bu yeni kimlik tanımını, Başbakan Erdoğan'ın zaman zaman dillendirdiği ve birtakım çevrelerin de epey bir zamandır ifade ettiği "Türkiye'de otuz tane etnik grup vardır..." söylemiyle ilişkilendirirsek nasıl yorumlayabilirsiniz?

Milli kimlik meselesinin karşısına etnik gruplarla çıkmak, bu meseleyi anlamamak de-

mektir. Onun için milli kimliğin karşısına etnik vurgu, dinsel vurgu v.s. bunlar milli kimliğin karşısına konulacak şeyler değildir. Milli kimlik bunları kuşatan, bunları dönüştüren tabiri caizse içselleştiren daha üst bir aşamadır. Milli kimlik, onların aşıldığı yerde başlar, milli kimliği de kimse keyfine göre tanımlayamaz. Milli kimliği kuran, inşa eden şey tarihtir. Tarihi geriye doğru değiştiremeyiz. "Şöyle olsaydı bu iş daha iyi olurdu" diye etnik kimlikler üzerine, mesela "keşke devlet kurulmasaydı etnik kimlikler üzerine" demek geçmişe geri bir anlayışla değiştirme çabasıdır. Onun için etnik kimliğe yapılacak vurguların hepsinin yanlış olduğunu düşünüyorum.

Hrant Dink cenazesinde de şahit olduğumuz gibi, son dönemlerde etnik aidiyetler ön plana çıkarılarak bir kimlik vurgulaması yapılmaktadır. Oysa ki Türklük, anayasamızda bir duyuş ve mensubiyet vurgusuyla üst kimlik olarak belirtilmiştir. Nitekim Atatürk'ün "Ne Mutlu, Türküm Diyene" vecizesindeki göndermede buna işaret etmektedir. Size göre, bu gerçeğe rağmen yürütülen sözkonusu girişimlerin amacı ne olabilir?

Hrant Dink cinayeti, Türkiye'nin kardeşliğine, Türkiye'nin toplumsal barışına, Türkiye'nin Ermeni yurttaşla-

rımıza karşı tarihimizde sahip olduğumuz, tarih boyunca gösterdiğimiz kardeşlik hukukuna yöneltilen bir cinayettir. Türkler soykırım yaptı diyenlerle, bu cinayeti işleyenler muhtemelen aynı çerçeveden beslenen örgütlerdir. Zaten Hrant Dink cinayeti uluslararası platformlarda bu çerçevede kullanılan bir olay olarak ortaya çıkmıştır. Ama ben cinayetten sonra ortaya çıkan tabloyu da vahim buluyorum. Cinayeti işlettirenlerle, cinayeti işleyen kötü niyetlilerle, Türkiye'nin kardeşliğine saldıranlarla bu tür sloganları atanlar arasında paralellikler olduğunu; yani zihni paralellikler olduğunu görüyorum.

Bu cinayet; Türkiye'nin kardeşlik hukukunun, Türkiye'nin bin yıldır bu topraklarda oluşturduğu Türk barışını, (Osmanlı barışını dünyada iki büyük barış dönemi vardır. Birisi Roma barışdır ki o da yaklaşık 200 sene sürmüştür diğeri Osmanlı barışdır 500 sene sürmüştür.) bu barışın yarattığı kültürel zemini tahrip etmeye yönelik saldırılardır ve bu konuda sorumluluğun biz Türklere düştüğüne inanıyorum. Daha toleranslı, daha sağduyulu davranmak gerektiğini düşünüyorum. Çünkü biz bu bin yıllık geleneğin temsilcileri olarak daha sorumlu davranmak durumundayız. Bu tük kışkırtıcılıkları da elimizin tersiyle bir kenara itme sorumluluğuna sahibiz.

Balıkesir Milletvekili *Dr. Turhan ÇÖMEZ* ile Türkiye Gündemi ve Kuzey Irak üzerine bir röportaj gerçekleştirdik.

Hrant Dink'in uğradığı saldırı sonucu hayatını kaybetmesi tüm kamuoyunu derinden etkilemiştir. Halkımız, ayırım gözetmeksizin, bu saldırıyı kınamış ve yakınlarının üzüntüsünü paylaşmıştır. Ancak bu menfur eylem sonrasında bile bir takım çevreler, meseleyi özünden saptırarak, toplumumuzun milli reflekslerini kıracak senaryolar hazırladılar. Türk Milletini "Suçlu psikolojisi" içerisine sokarak, adeta bundan sonraki süreçlere zemin hazırlama gayreti içerisine girdiler. Size göre bu konuda ne gibi tedbirler alınmalıdır?

Türkiye son dönemlerde küresel oyun kurucuların psikolojik operasyonlarının arka bahçesi haline geldi. Neredeyse her olayın ardından devreye gi-

ren küresel refleksler, pek çok enstrümanı pervasızca kullanmaya başladılar. Bu operasyonların her biri, mermer üzerine sürekli damlayan su örneği gibi toplumda erozyonlar, dejenerasyonlar oluşturuyor. Bu da toplumun savunma reflekslerini kırıyor. Olayın özeti bu. Hrant Din'in öldürülmesi ile başlayan sürece bir bakalım. Cinayet, beyaz bereli katil, emniyetin başarısı, yeni figüranlar, muhbir abi, görüntülerin servis edilmesi, emniyetle jandarmanın karşı karşıya getirilmesi, derin devlet tartışmaları, ABD'deki sözde Ermeni soykırımı tasarısının tartışılması, 301.maddede değişiklik talepleri.. Tabii oyunun kurgusu çok kapsamlı ve uzun süreli olduğu için, mücadelesi de aynı yöntemlerle olacaktır. Öngörülü, uzun vadeli, kapsamlı ve planlı. En akıllı yöntem kendi kamuoyumuza kendimiz mesaj vermemiz. Bunun altını özellikle çizmek istiyorum. Aydınlarımız, kanı liderlerimiz, üniversitemiz, gazetecilerimiz ve sivil toplum kuruluşlarımıza çok önemli görevler düşüyor. Asla suçlu olmadığımıza, haklı olduğumuza inanmak ve özgüvenimizi yeniden kazanmak mecburiyetindeyiz... Sonra da kendi kamuoyumuzu kendimiz tanzim etmeliyiz...

Hrant Dink'in cenaze töreniyle ülkemizde yeniden kimlik tartışmaları başlatılmıştır. "Hepimiz Ermeniyiz" sloganı etrafında, etnik aidiyetlerin üst kimlik olarak yansıtılmak istendiği ve bunun sakıncaları hususunda kamuoyunda bir takım kanaatler oluşmuştur. Bu değerlendirmelere katılıyor musunuz?

Hepimiz Ermeniyiz sloganını samimi olarak savunan çevrelere sözüm yok. Yani Ermeni asıllı bir yurttaşımızın katledilmesinden duyulan acıyı vurgulamak, onsa sahip çıkmak niyeti ile söyleyenlere itirazım yok. Ancak ben cenazeye katıldım ve tüm detayları gözledim. Bu sloganları atanların önemli bir bölümü Ka-

til devlet hesap verecek diye de haykırdılar. Bu sloganların ardından Türkiye'de bilinçli bir tartışma başlatıldı. Anketler yapıldı. Tüm bunlar Türkiye'deki samimi bir algıyı tartışmak değil de toplumu kitlesel olarak kategorize etmek niyeti taşıyordu sanki...

Dolayısı ile 'Hepimiz Ermeniyiz' sloganı atmayı ve ardından tartışmayı tırmandırmayı doğru bulmuyorum. Neden hepimiz kardeşiz, hepimiz biriz denmedi? Neden teröre lanet mitingleri yapılmadı? Burada etnik tartışmaları tırmandırmak isteyen çevrelerin çıkar umduklarını kanaatini taşıyorum...

“Türkiye’de otuz tane etnik grup var, Türkler de bunlardan bir tanesidir” yaklaşımını nasıl değerlendiriyorsunuz? Bu yaklaşımın Milli Kimliği örseleyeceği kanaatine katılıyor musunuz? Çünkü, Türklük, anayasamızda bir duyuş ve mensubiyet vurgusuyla üst kimlik olarak belirtilmiştir. Nitekim Atatürk’ün “Ne mutlu Türküm Diyene” vecizesindeki gönderme de buna işaret etmektedir. Bu bağlamda, “Türk” kavramının yerine “Türkiye Cumhuriyeti Vatandaşlığı” kavramının bir üst kimlik olarak tanımlanmasını nasıl değerlendiriyorsunuz?

Türkiye’de otuz tane etnik kökenden gelen 73 milyon Türk var. Türk vatandaşı var. Kendini bu ülkeye ait hisseden, bu ülkeden bir parça kabul eden, Türkiye’nin birliğini ve bütünlüğünü savunan, şanlı bayrağımızın gölgesinde yaşamaktan onur duyan, bu ülkenin geleceği adına çalışan, heyecan duyan, gayret gösteren ve bu ülkenin bir ferdi olmaktan onur duyan herkes Türktür, herkes Türk vatandaşıdır. Türkiye Cumhuriyeti vatandaşlığı kavramı, maksatlı ve planlı bir şekilde ortaya atılmış bir kavramdır. Kimsenin kan grubuna, genetik kodlarına, kafa taşı çapına bakılarak vatandaşlık tasnifi yapılamaz. Kimlikleri de raflara koyarak, alt ve üst diye tasnif etmeyi doğru bulmam. Bunları tartışmaya başlarsak sonu gelmez ve ayrıştırma başlatırız. Elbette, etnik köken, insanların kendi seçimleri değildir ve bir ayrıcalık nedeni sayılamaz. Ve herkes vatandaşlık bağı temelinde aidiyet duyguları içinde sahip olduğu etnik kökenden gurur duyabilir ve kültürel özelliklerini yaşayabilir. Ancak Türkiye’de sorun bu değil. Etnik köken üzerinden ayrıştırma planı yapan küresel

oyun kurucuların hesaplarına alet olma sorunudur.

Kerkük meselesi hususundaki yoğun ilgi ve çalışmalarınızı kamuoyu yakından ve takdirle takip etmektedir. Ancak işgal başladığından bugüne kadar hükümetimizin, bu konuda, aynı düzeyde ilgili olmadığı hususunda kamuoyunda eleştirel bir yaklaşım vardır. Bu eleştiriye katılıyor musunuz?

Kerkük meselesi Türkiye’nin ulusal meselesidir. Kıbrıs gibidir. Batı Trakya gibidir. Ve 1918 den beri Türkiye’nin önemli bir meselesidir. Lozan’dan beri Kerkük’le ilgili çok hata yapıldı. Bugün yeni ve tarihi bir hatanın eşliğindeyiz. Eğer, Kürdistan kurulur ve Kerkük buraya bağlanırsa, Türkiye’nin ulusal güvenliği tehlikeye girer, bunu açıkça ifade ediyorum. Bu zengin coğrafya için küresel oyun kurucular bir plan yapmışlar, tüm bileşenleri bu plana uydurmaya çalışıyorlar. Bu ya istekli ya da zoraki yaptırıyorlar. Önemli olan bu oyunların kodlarını çözmek, gerçek perde arkasını ortaya çıkartmak. Ve onu bozup yeni planları devreye sokmak. Kerkük’te 1926 da hata yapıldı, 1959 da hata yapıldı, 1991 de hata yapıldı. Ve yeni bir hatanın eşliğindeyiz...

Atatürk’ün en büyük üzüntüsüdür Kerkük. Eğer ömrü vefa etseydi, inanıyorum ki geri almak için her şeyi yapardı. Zaten Misak-ı Milli sınırları içine de bu niyetle koydu. Kerkükte yaşayanlara Türkmen denmesini de doğru bulmuyorum. Onlar Irak Türkleridir. Anadolu 1071 de Türkleşmeye başlarken, o topraklarda 2 asırlık Türk hakimiyeti vardı. Bunları ne yazık ki gerçek yönüyle bilmiyoruz...

Türkiye Cumhuriyeti’nin Irak’taki gelişmeler ve özellikle Kuzey Irak’taki oluşumlar karşısında yeterince etkin bir dış politika yürütebildiğini düşünüyor musunuz?

Samimi ve önemli bir çaba ortaya konduğuna inanıyorum. Ama yeterli olduğunu söyleyemem. Yeterli olsaydı, bugün orada kan ve gözyaşı olmazdı. Yeterli olsaydı Türkmenler paramparça olmazdı, yeterli olsaydı, Kerkük’ün demografik yapısı pervasızca değiştirilmezdi. Daha aktif olmak ve olayların önünde gitmek mecburiyetinde olduğumuzu düşünüyorum.

Türkiye'nin Irak'ta kaybettiği mevzileri tekrar kazanabilmesi pek mümkün görünmemektedir. Bu durumda Irak'ta yaşayan Türk varlığının içerisinde bulunduğu tehlikeden çıkabileceğine inanıyor musunuz?

Türkiye'nin elinde hala çok önemli kozlar ve avantajlar var. Yapılabilecek hala çok önemli şeyler var. Sorun sadece Türk varlığı da değil. Ortadoğu'daki sistematik değişikliklerdir. Bana göre, değişecek yapılar, Türkiye'nin ulusal güvenliğini tehdit edecek boyutlara gelebilir. Ve kum saati Türkiye'nin aleyhine akıyor.

Kerkük ziyaretinizde sizi en çok etkileyen ve "Bu kadar da olmaz" dedirten durum nedir?

Orası buram buram Anadolu kokan, bizden olan topraklar. Bizim gibi konuşan, bizim gibi hisseden, bizim gibi yaşayan insanların toprakları. Yani her şeyiyle biz olan topraklar. İlk gittiğimde bir Anadolu şehrine gittiğimi zannettim. Ve çok duygulandım.

Demografik yapının planlı bir şekilde değiştirildiği Kerkük'te, 2007 yılında yapılacak referandumun etkileri neler olabilir? Sizce Türkiye bu referanduma engel olabilir mi?

Kürdistan ve Kerkük, Irak savaşının odak noktası. Savaş artık anlaşıldı ki, bu gerekçe ile başlatıldı. Demografik yapı, bu niyetlerle değiştirildi. Bu koşullar altında referandum yapılırsa, sonucu şimdiden belli...Bunun yıllar sonrasında ortaya çıkabilecek neticelerini düşünmek bile istemiyorum. Türkiye isterse elbette bu referanduma engel olabilir. Ama dikkatleri Hrant cinayetine, sözde Ermeni soykırımını iddialarına, teröre ve bazı anlamsız gündemlere, tartışmalar ve kavgalara çekilmiş

Türkiye değil...Geleceğin hesabını yapan ve kendi oyunu kendi kurgulayan Türkiye çok şey yapabilir.

Yrd. Doç. Dr. M. Hanefi Bostan

BİZ HEPİMİZ TÜRKÜZ

İstanbul 1 No'lu Şube Başkanı

Agos gazetesi yöneticisi Hrant Dink'in menfur bir suikast ile katledilmesinden dolayı derin bir üzüntü içerisindeyiz. Bu vesileyle, Türkiye Kamu-Sen olarak, bu tiksinti verici saldırıyı şiddetle kınadığımızı bildiriyor ve kederli ailesine başsağlığı dilekelerimizi iletiyoruz. Ayrıca, Hrant Dink de bizim bir vatandaşımız olması hasebiyle, soyu, ana dili ve dini ne olursa olsun Türk milletinin bir parçasıdır; bu sebeple, O'na yönelik bir saldırıyı Türk milletine yönelik olarak kabul ettiğimiz için, aziz milletimize de başsağlığı diliyoruz.

Vuku bulan olay her bakımdan çok üzücü ve bir o kadar da çok tehlikeli gelişmelerin işareti; bu itibarla bütün bir millet olarak son derece uyanık, sağduyulu ve temkinli olmak zorunda bulunduğumuz reddedilemez bir gerçekliktir. Çünkü bu müessif hadiseyi bahane edecek birçok iç ve dış mihrakın, katledilmiş bir insanın acısını kendi siyasi emelleri uğruna sonuna kadar istismar ederek Türkiye ve Türk milleti aleyhine son derece yoğun, ahlâk dışı bir baskı politikası geliştirmesi mümkündür.

Esasen ülkemiz ve milletimiz bu şekilde ahlâk dışı bir baskı politikası ile uzunca bir müddetten beri karşı karşıya bulunmaktadır. Bilindiği gibi, dış güçlerin yoğun kışkırtmaları sonucunda, topraklarımızdan toprak kopararak bağımsız bir Ermenistan kurmak için ayaklanan Ermeni çetelerinin yarattığı bitmez tükenmez terör ve katliamlar karşısında 1915'te başvuru Tehcir, yine dış güçlerin kışkırtmalarıyla büyük bir sahtekarlığa dönüştürülmüş ve Ermeni Soykırımı iddiasıyla tekrar önümüze konmuştur. Sahnelenen oyun yine yüzyıl önceki aynı oyundur ve burada da yine aynı Ermeni kitlesi kullanılmak istenmektedir. İşte şimdi, bu menfur cinayetin bu plan için bir araç olarak kullanılması ihtimalinin çok yüksek olduğunu unutmuyarak, milletçe, hep birlikte, tam ve kopmaz bir bütünlük içerisinde ayakta durma zamanıdır.

Fakat ne var ki, tam da bu noktada bazı basın ve yayın organlarınca yürütülen kampanya, hem bizzat cinayetin kendisi gibi ikinci bir cinayettir ve hem de dış destekli bu tehlikeli oyuna çanak tutar mahiyettedir.

Bu kampanya, cinayetin bizzat kendisi ikinci bir cinayettir.

Çünkü ilkin, bu basın ve yayın organları kendilerini hem savcı, hem hâkim ve hem de infaz memuru yerine koymakta; savcı olarak iddianameyi hazırlamakta, hâkim olarak hüküm vermekte ve infaz memuru olarak da hüküm infaz etmeye kalkışmaktadır. Bu durumun, açık bir hukuk ve insan hakları ihlali olduğu tartışmasızdır.

Keza yine aynı basın ve yayın organları, cinayeti hemen ve doğrudan doğruya, vatanseverler, milliyetçiler ile ilişkilendirmekte en ufak ahlâkî bir endişe taşımamakta ve burada kalmakla da yetinmeyerek daha da ileri sonuçlara varmakta ve milliyetçiliğin, insanları cinayet işlemeye, kan dökmeye sevk eden geri ve insanlık dışı bir ideoloji olduğu şeklinde pes-

paye bir propagandaya yönelmektedir. Nitekim, cinayetin işlendiği günden beri bu kampanyaya katılan basın ve yayın organları milliyetçiliğe hakaret etmekte o kadar ileri gitmiş bulunmaktadır ki adetâ ağızlarını bozmaya başlamışlardır.

Yine aynı şekilde, cinayet zanlısının Trabzonlu oluşundan hareketle, bu güzide şehrimiz ve insanlarımız kasıtlı olarak töhmet altında bırakılmak ve bu suretle de milli ve milliyetçi reflekslere ağır bir darbe indirilmek istenmektedir.

Beri yandan aynı basın ve yayın organlarının bu haddini aşmış tavırları, tarihin en büyük sahtekârlığı olan ve doğrudan doğruya Türk devletinin varlığını ve Türk vatanının bölünmez bütünlüğünü hedef alan, asil milletimizi katil ilan etmeye yönelik Ermeni Soykırımı iddialarının değirmenine su taşımaktadır. Hattâ öylesine ileri gidilmiştir ki, Hrant Dink anısına bir anıt-heykel dikilmesi ve kaidesine de "1915'te ölen Ermeni ve Türklerin anısına ithaf olunmuştur" türünden bir yazı yazılmasını isteyenler dahi çıkmıştır. Bunun anlamı, Fransa ve benzeri ülkelerde dikilen kin anıtlarının küçük bir modelinin Türkiye'de dikilmesinden başkası olamaz; tabiatıyla şimdilik "küçük bir model". Eğer böyle bir saçmalığa prim verilecek olursa, bunun sonu aynı abidenin daha büyüğünün ve Türk devletini ve Türk milletini tam olarak ve açıkça katil ilan eden "büyüğünün" dikilmesi ve Ermeni tezlerinin tam olarak kabul edilmesi olacaktır.

Bu vaziyette, Türkiye Kamu-Sen olarak saygıdeğer Türk kamuoyuna açıkça bildirmek isteriz ki:

Hrant Dink cinayetini fırsat sayarak, bu nefret edilecek hadiseyi vatansever-milliyetçi büyük kitle ile ve yine aynı şekilde Trabzon gibi bir şehrimiz ve o şehrin saygın insanları ile ilişkilendirmek ve aşağılayıcı yayınlarda bulunmak, apaçık bir şekilde, utanç dolu, kasıtlı kışkırtmalardır.

Bu sebeple bu tür yayınları da cinayetin kendisi gibi şiddetle tel'in ediyor ve kışkırtmalara son verilmesi gerektiğini ihtar ediyoruz.

Yine aynı şekilde; bu türden yayınları, Ermeni Soykırımı sahtekârlığı iddialarına yardımcılık etmesine vesile teşkil edecek şekilde iyice kontrolden çıkması dolayısıyla da şiddetle kınıyor ve akla ve vatanseverliğe davet ediyoruz.

Yine, bu haddini aşmış kampanyaya omuz verenleri, gerçekten her türden cinayete samimiyetle karşı iseler, her gün vatan için gencecik bedenlerini seve seve toprağa seren aziz şehitlerimizin cenaze törenlerinde de görmek istiyoruz ve diyoruz ki: Kendi vatanları için gözlerini kırpmadan canlarını feda eden şehitlerine saygı göstermeyenlerin, hiç kimse için ağıt yakmaya hakkı yoktur.

Son olarak şu hususu da önemine binaen vurgulamayı gerekli görüyoruz:

Hrant Dink'in katlini protesto edenlerin, "Biz hepimiz Ermeniyiz" şeklinde iyiden iyiye çığırından çıkmış sloganlarla kışkırtmalara yönelmelerini de şiddetle tel'in ve reddediyor ve diyoruz ki:

"Biz Hepimiz Türküz ve burası da Türkiye!"

İÇİ KALAYLI KAZAN TRABZON

Orhan BAYRAKTAR

Türk Eğitim-Sen Aydın Şubesi Mali Sekreteri

T.C. 'nde yaşayan Ermeni azınlığa mensup bir vatandaşımızın menfur bir cinayete kurban gitmesi insanlık adına herkesi üzüntüye boğduğundan şüphe yoktur. Hele de gazeteci kimliğinin olması İstanbul'da Ermeni cemaatinin yayın organı olarak yayınlanan Agos adlı gazetenin baş yazarı olması ve son zamanlarda da televizyon ekranlarda sık sık görülmesi dikkatleri haklı olarak bu cinayete çekmiştir.

Kim, niçin öldürdü? Şahsi mi, örgüt işimi, iç, dış bağlantıları var mı? Daha birçok sorular şüphesiz ki Türk adaleti sayesinde aydınlanacaktır. Ancak uzun bir süredir, Türkiye kamuoyu; basın, yayın organlarında, değişik kişilerin görüş ve yorumları adı altında iki kelimeyle meşgul edilip, insanların kafalarına nakşedilmeye çalışılmaktadır.

Bu kelimeler;

1- Karadeniz

2- Trabzon....

Neymiş fendim Trabzon halkı silahlıymış daha öncede burada olaylar olmuşmuş, Trabzon'a ordu (T.S.K.) el koymalıymış, Trabzon'da meşhur kolbastı oyunu vardır, serseri oyunuymuş, Anayasanın 301.maddesi kalkmalıymış, v.s.Nihayet şehrin vali ve emniyet müdürünün görevden alınması,Trabzon ilini kamuoyunda potansiyel suçlu olarak gösterme gayretinde olanların ekmeğine yağ sürmüştür.

Bu zamana kadar, işlenen siyasi cinayetlerde katilin nereli olduğu, köyünün kasabasının, şehrinin potansiyel suçlu olduğu şeklinde herhangi bir yorum yapıldığını hatırlamıyoruz. Benzer pek çok cinayetlerde, katillerin yaşadıkları yöreler bu kadar dillere dolanmamıştı. O zaman sormak lazım değil mi? Neden?

Karadeniz'de ve Trabzon'da milli duygu ve düşüncelerinden dolayı bir takım insanların hele de gençlerin seçilmesi dikkat çekici ve düşündürücüdür. Karadeniz insanı büyük Türk Milletinin her evladı gibi vatan, millet, bayrak ve inanç gibi değerler konusunda hassasiyetini her zaman göstermiş ve göstermeye de devam edecektir. Ama birilerinin onun bu hassasiyetini; bölgede gerçekleştirmek istedikleri kendi menfur planlarına alet etmeye çalıştıklarını da tahmin etmek zor olmasa gerek. Bu manada herkesi ve özellikle de hemşehrilerimizi dikkatli, uyanık ve sağduyulu olmaya davet ediyoruz.

Yırtıp tarihin çöplüğüne attığımız Sevr antlaşmasına göre, sözde büyük Ermenistan'ın bir ayağı Trabzon'dan Karadeniz'e açılmaktadır. 1918'lerde Doğu Anadolu'da Ermenistan Devleti'nin kurulmasını isteyen ABD, Lozan antlaşmasına göre belirlenmiş mevcut sınırlarımızı tanınamakta ısrar etmektedir. AB süreci denilen bataklıkta başı çeken bazı Avrupa Devletleri artık açık açık Ermenistan ve Pontus kartlarını oynamaktan bir an olsun geri

durmamaktadırlar. Öldürülen gazetecinin cenazesinde İstanbul'da yaşayan Ermenilerin ve Rumların (yaklaşık 50 bin Ermeni, 30 bin Rum yaşamaktadır) takdir edilecek bir organizasyonla cenaze törenini bir nevi gövde gösterisine dönüştürmeleri, atılan sloganlarda Türkiye Cumhuriyeti'ne karşı küçük düşürücü ifadelerin kullanılması, yok efendim TCK'nın 301.maddesinin kaldırılması talepleri, daha da vahimi; cenaze törenine bağımsızlığımızın, birlik ve beraberliğimizin simgesi olan Türk Bayrağı ile katılan bayanların tehdit edilerek cenaze kortejinden çıkartılmaları millet olarak çok daha düşünmemiz gerektiğini ortaya koymuyor mu?

ABD'nin başlattığı BOP (Büyük Ortadoğu Projesi) kapsamında resmen yayınladığı bölünmüş Türkiye haritalarını hiç kimse görmezlikten gelme hakkına sahip olamaz. Bizler Türk Milletinin birer ferdi olarak, Karadeniz bölgesi ve özellikle de Trabzon üzerinde epey zamandan beri bir takım sinsi planların hayata geçirilmek amacıyla kimlerin ne gibi gayretler içerisinde olduğunun farkındayız.

Bundan yirmi yıl öncesine kadar Sinop, Ünye ve Trabzon'da Nato'nun radar üslerinde

görevli ABD askerleri ve çok özel görevlilerin bölge üzerinde tetkiklerde bulduklarını ve bunların raporlara döküldüğünü biliyoruz.

Bir zamanlar bütün Türkiye'de olduğu gibi Karadeniz bölgesinde de turist(hippi) adı altında en ücra dağ, köy ve yaylalarımıza kadar geldiklerini ve bugünkü emelleri için bilgi topladıklarını biliyoruz.

1980 Öncesinde özel olarak basılmış, Türkiye'yi 10 eyalete ayıran ve Doğu Karadeniz'i ayrı bir eyalet olarak gösteren ve öğrencilerin ellerine kadar ulaştırılan kartpostalları da biliyoruz.

Sınır tanımayan doktorlar maskesi altında ABD'den gelip Karadeniz'in ve Trabzon'un dağ köylerini yaylalarını, ilçelerini "bölgede yaygın olan guatr hastalığının sebeplerini araştırma" kandırmacasıyla dolaşıp, insanlarımızdan kan örnekleri aldıklarını da biliyoruz.

Bölge gazetelerinde burslu eğitim reklamlarıyla gençlerimizi Yunanistan'a öğrenim görmeye çağırdıklarını, yaz gençlik kampları adı altında Trabzon'un bazı ilçe ve köylerinden geçleri ücretsiz olarak 15'er günlük ve 3'er aylık dönemlerde bu kamplarda barındırarak, beyin yıkadıklarını da biliyoruz.

Son yıllarda gerek Gürcistan, gerek Yunanistan'ın destekleriyle Türkçe basılarak Trabzon'da piyasaya sürülen, insanlarımızın kimliğini ve kültürünü sorgulayıp, zihinleri bulan-dırma amaçlayan birçok kitabın varlığını da biliyoruz.

Sanat ve evrensellik adı altında Yunanistan'da stüdyo kayıtları yapılan şarkı kasetleriyle rumcanın yaygınlaştırılmaya çalışıldığını ve maalesef buna alet olanların varlığını da biliyoruz.

Atatürk zamanında başlatılan Türkçe yer adları kullanılması uygulamasına rağmen, bazı dergi ve kitaplarda yer adlarının özellikle Rumca (Potamya ve Pontus Dağı gibi) olarak değiştirildiğini de biliyoruz.

Son zamanlarda Yunan uyruklu kimselerin Trabzon ve çevresinde mülk edinmeye çalıştığını da duyuyoruz.

Venizelos (1919'da Yunanistan'ın kralı) adlı gemi ile dünyanın değişik ülkelerinden Katolik, Ortodoks, Protestan dört yüz kadar papazın (Dinler arası diyalog yoksa bu mudur?) bir çıkarma yaparcasına Trabzon limanından şehre girmek, tarihi, turistik yerleri gezmek bahanesiyle bir gövde gösterisi yapmak isterken Trabzon halkı tarafından limana çıkartılmayıp geldikleri gibi gemileriyle gittiklerini de biliyoruz.

Sınır ticareti (bavul) adı altında özellikle Gürcistan, Ermenistan ve Rusya'dan gelen erkekli-kadınli grupların, yöre insanı üzerinde bıraktıkları terbiye ve ahlak erezyonunun etkilerini de biliyoruz.

Eski rum evlerinin ve metruk kiliselerin korumaya alınıp onarıldığını ve misyonerlik faaliyetleriyle hristiyanlaştırma hedeflerini de biliyoruz.

Bugün Yunanistan'da bütün Karadeniz'den toprak talebinde bulunan Pontus-Rum derneklerinin sayısının 176 olduğunu da biliyoruz.

Trabzon halkını empati yoluyla Rum ve Ermeni gibi düşünmeye böylece milli refleks ve direnci çözmeye çalışanları da biliyoruz.

Bu son olaydan sonra AB fonlarından Giresun Trabzon ve Rize'deki KOBİ'lere destek verileceği söylenerek aynı KKTC'de yaptıkları gibi halkı milli meseleler karşısında kutuplara ayırmaya çalışanları da biliyoruz.

BOP çerçevesinde ABD'nin neden Trabzon'da üs kurmak istediğini de biliyoruz.

Bütün bunları yöre halkı olarak bileceksin ve evinde mışıl mışıl uyuyacaksın öylemi? Fındıktan, çaydan ve tütünden başka güveni olmayan Karadeniz insanı, IMF'nin tarım politikaları sonucu yediği darbenin etkisiyle mi rahat rahat uyuyacak?

Zaten gerilmiş bir toplumun üzerine, bir menfur cinayetin sorumluluğunu yüklemek kimin haddine!

27 Ocak 2007 cumartesi günü H.Avni Aker stadyumunda oynanan Trabzonspor-Kayserispor müsabakasında taraftar bir pankart açarak canını sıkkan bazı olumsuz gelişmelere demokratik tepkisini ortaya koyuyor, millete tercüman oluyor. "Biz Trabzonluyuz, Biz Türküz, Biz M.Kemaliz"

Gelin görün ki, 28 ocak tarihli bir gazetede pankartın fotoğrafının altına şu ifade yazılıyor: Tehlikeli turmanış başladı.

İnsaf yani: Biz Türküz, hepimiz M.Kemal'iz demek tehlike oluyorsa vay halimize.

Karadenizlileri, Rum-Pontus çeteleri, Ermeni çeteleri, Rus orduları sindirememiştir. Fatih'in fethettiği, Yavuz'un şehzadelik yaptığı, Kanuni'nin doğduğu yer olan Trabzon, bugünkü sinsi planlara da direnecek, bir cinayeti bahane edip onun ulvi ve milli duygularını hiç kimse sindiremeyecektir.

"Ne Mutlu Türküm Diyene"

"Vatan toprağı kutsaldır, kaderine terk edilemez"

TCK'NUN 301. MADDESİ

Selçuk TÜRKOĞLU

Türk Eğitim-Sen Bursa 2'Nolu Şube Başkanı

Türklük değerlerine hakaret fiilini ve cezalarını düzenleyen Türk Ceza Kanunu'nun 301.maddesinin değiştirilmesi ya da tamamen kaldırılması konusu, Türkiye'nin gündemine, çeşitli olaylar bahane edilerek yeniden ısıtılıp ısıtılıp konulmaktadır. Hatta bazı mihraklar tarafından 301. madde ve bu maddeyi savunanlar son menfur cinayetin azmettiricisi ve sorumlusu olarak suçlu ilan edilmişlerdir. Bu maddeye karşı izansız, insafsız operasyonlar hızla sürdürülmektedir. Bu ilkel operasyonun sivil toplum kuruluşları üzerinden yürütülme-ye çalışılması da ayrıca düşündürücüdür.

Bugünkü iktidar sahiplerinin, toplumsal mutabakat arayışı gibi bahanelerle, malum bazı sivil toplum kuruluşlarının ve onların net olmayan açıklamalarının arkasına sığınmayı bir kenara bırakarak, bu hayati konuda ne düşündüklerini yüce Türk Milletine açıkça ifade etmeleri gerekir.

Bilindiği gibi bütün ülkelerin anayasalarının bir ruhu vardır. Bu ruhun kaynağı ise o ülkenin ve rejimin temel ilkeleri ve toplumsal değerleridir. Kanun koyucu da anayasamın bu ruhunun aydınlığında yasalar çıkarır.

Bizim Anayasamızın ruhu ise, değiştirilmesi dahi teklif edilemeyen ilk üç maddesinde ifadesini bulur. Anayasamızın söz konusu ilk üç maddesi ise şunları söyler:

1-Türkiye Devleti bir Cumhuriyettir.

2-Türkiye Cumhuriyeti, toplumun huzuru, milli dayanışma ve adalet anlayışı içinde, insan haklarına saygılı, Atatürk Milliyetçiliğine bağlı, başlangıçta belirtilen temel ilkelere dayanan, demokratik, laik ve sosyal bir hukuk Devletidir.

3- Türkiye Devleti, ülkesi ve milletiyle bölünmez bir bütündür. Dili Türkçedir. Bayrağı, şekli kanununda belirtilen, beyaz ay yıldızlı al bayraktır. Milli marşı "İstiklal Marşı" dır. Başkenti Ankara'dır.

Bugün tartışmaya açılan 301. madde, işte

yukarıda ifade edilen temel ilkelerden ilhamını alan bir yasadır. Esasında tartışmanın perdelenmiş hedefi yukarıdaki anayasal ruhtur.

Kanun yapıcı işte bu ruhu korumak amacıyla 301. maddeyi yasalastırmış ve bu maddelerde ifade edilen temel değerlere yönelik eleştiri amacını aşan aşağılayıcı fiilleri suç saymıştır. Bu fiil sadece bizde değil, AB üyesi olan ülkelerde de suç sayılmıştır.

Bu noktada, her şeyden önce "301. Madde ile korunan hukuki değer nedir?" sorusuna cevap vermek gerekir. Kanun, bazılarının iddia ettiği gibi düşünceyi, ifade özgürlüğünü, bilimsel çalışma ve sanat özgürlüğünü, bilgi edinme özgürlüğünü, basın özgürlüğünü engellememekte, sadece Türklüğü ve ona dayanan ilke ve kurumları korumaktadır.

Bunca tartışmanın yapıldığı 301. maddede şunlar vardır:

1.Türklüğü, Cumhuriyeti veya Türkiye Büyük Millet Meclisi'ni alenen aşağılayan kişi, altı aydan üç yıla kadar hapis cezası ile cezalandırılır.

2. Türkiye Cumhuriyeti Hükümeti'ni, Devletin yargı organlarını, askeri veya emniyet teşkilatını alenen aşağılayan kişi, altı aydan iki yıla kadar hapis cezası ile cezalandırılır.

3. Türklüğü aşağılamanın yabancı bir ülkede bir Türk vatandaşı tarafından işlenmesi halinde, verilecek ceza üçte bir oranında artırılır.

4. Eleştiri amacıyla yapılan düşünce açıklamaları suç oluşturmaz.

Bu madde AB uyum yasaları çerçevesinde bugünkü hükümet tarafından çıkarılan bir yasadır.

Avrupa'nın Türkiye'yi 301. madde konusunda eleştirmesi tam bir çifte standart örneğidir. Çünkü AB ülkesi bir çok ülkede kendi ceza yasalarında bu konu açıkça ifade edilmiştir.

Mesela;

İtalya Ceza Kanunu: Cumhuriyeti, parlamentoyu, hükümeti, Anayasa Mahkemesi veya yargı gücünü, silahlı kuvvetleri ve kurtuluş günlerini aşağılayan kişi, (Md.290) milli bayrağın, alenen aşağılanması, (Md.291) İtalyan milletine alenen hakaret edilmesi, (Md.292) 6 aydan 3 yıla kadar hapisle cezalandırılır.

Polonya Ceza Kanunu: Her kim Polonya halkını veya Polonya Cumhuriyeti'ni alenen aşağılarsa, (Md.133) bir yıldan üç yıla kadar hapis cezası ile cezalandırılır.

İspanya: İspanya'nın veya simge ve amblemlerinin sözle, yazıyla veya eylemle alenen aşağılanması veya küçük düşürülmesi, (Md.543) yedi aydan on iki aya kadar para cezası ile cezalandırılır.

Federal Almanya Ceza Kanunu: Her kim aleni olarak bir toplantıda veya yazı dağıtmak suretiyle, Almanya Federal Cumhuriyeti'nin veya eyaletlerinden birini veya onun anayasal düzenine sövse veya kötü niyetli olarak küçük düşürecek olursa ya da Almanya Federal Cumhuriyeti'nin veya eyaletlerinden birinin, renklerini, bayrağını, armasını veya milli marşını tahkir ederse, (Md.90a) yasama organlarını, hükümetini, anayasa mahkemesini aşağılaması (Md.90b) üç seneye kadar hürriyeti bağlayıcı ceza veya para cezası ile cezalandırılır.

Bütün çağdaş demokrasilerde olduğu gibi 301. Madde'de de yer alan; **"Eleştiri amacıyla yapılan düşünce açıklamaları suç oluşturmaz"** anlayışı bizim de temel yaklaşımımızdır. Mevcut yasaya göre toplumsal değerler alenen aşağılanmadığı müddetçe ifade özgürlüğüne engel teşkil etmemektedir.

301. maddenin uygulanmasında yaşanan aksaklıkları giderecek Yargıtay içtihatları'nın oluşmasını bile beklemeden neyi kimin için değiştireceğiz.?

AB ve ABD ile yerli işbirlikçileri istedi diye mi değiştireceğiz?

Bugün 301. maddeyi değiştirmemizi yada kaldırmamızı isteyen malum çevreler yarın da aynı şeyi Anayasamızın değiştirilmesi dahi teklif edilemeyen maddeleri için de isterlerse ne yapacağız? Ülkeyi yöneten siyasi irade o zaman da bu işi sivil toplum kuruluşlarına mı

havale edecek?

Hangi ülke yada ülke vatandaşları milli değerlerinin, ülke kurumlarının aşağılanmasına rıza gösterir?

Türklüğümüzle, Cumhuriyetimizle, bayrağımızla, devlet kurumlarımızla alay eden, hakaret eden bir zihniyete imkan verildiğinde, buna kapı aralandığında ortada millet diye bir varlık kalır mı?

Böyle bir toplumda Milli birlik ve beraberlik sağlanabilir mi?

Toplumsal barış ve huzur temin edilebilir mi?

Bugün 301. maddenin kaldırılmasını isteyenler, dün önümüze **Sevri** koyanlar ve onların yerli taşeronları değil mi? Bizler, **Türk Milletinin devletiyle, vataniyle, hür ve bağımsız olarak kıyamete kadar yaşatılması gayesi** ile, 301 maddenin virgülüne bile dokunmadan aynen muhafaza edilmesini istiyoruz.

DERİN İHANET

Yusuf DELİKOCA

Türk Eğitim-Sen Adana 2 No'lu Şube Yönetim Kurulu Üyesi

Türkiye Cumhuriyeti Devleti ve Türk Milleti son yıllarda özellikle de PKK terörünün etkisini kaybetmeye başladığı 1999 yıllarının başından itibaren hızlı bir şekilde " Mozaik" tartışmaları ve iddiaları ile karşı karşıya kalmıştır. Günümüzde de bu tartışmalar biz zati kendini sivil toplum örgütü olarak kamuoyuna tanıtan fakat arkasında hiçte sivil olmayan, gerilla tipli güçlerin bulunduğu örgütlenmeler tarafından sıkça gündeme getirilmektedir. Sadece onlarla kalsa iyi bir takım yetkili ve etkili kimselerde bu tartışmalar içine girerek tartışmaların en üst düzeyde, devletin zirvesine taşınmayı başarmaktadırlar. Medyada bu tartışmalar ve iddialar ise geniş yer tutmaktadır. Türk Milletini hafızasına adeta yoklama çekilmektedir. Bu zihniyetteki sivil örgütlenmelerin, medyanın ve kişilerin konuştukları üç kelimedenden ikisi "Mozaik ve Federatif Yapı" olmaktadır. Amaçları Türkiye'yi çeşitli etnik kökenlere bölerek Türkiye'de bir Türk Milleti'nin yaşamadığını, aslında böyle bir milletin hiçbir zaman olmadığını ve bu anlayışın Kemalist sistemin bir baskısı sonucunda ortaya çıktığı iddia etmek ve Türk Milleti yerine Türkiyeli, Türk devleti yerine çeşitli federatif yapılar oluşturarak devleti parçalamaktır.

Cumhuriyet tarihi öncesi başlayan bu tartışmaların 1900'lü yılların başlarından itibaren hız kazanması ve Osmanlı'nın çöküşünde etkili olması bizler için önemlidir. Ziya Gökalp'in eserlerini incelediğimiz zaman bunları açıkça görebiliriz. Cumhuriyet tarihini incelediğimiz zaman bu tartışmaların Mustafa Kemal Paşa'nın ölümünden birkaç yıl sonra alev aldığını görüyoruz. Özellikle 60'lı yıllarda tartışmaların boyutunu aşarak artık çeşitli ideolojilerin maskeleri altında sokaklara taşındığının farkındayız.

Yani etnik kökenciler hortlayarak Türkiye'yi iki gruplaşmaya götürmüşler, çeşitli ideolojilerin ve rejim tiplerinin maskesi altında Türk Milletini bölme çabalarının içine girmişlerdir. Bunu da başarmışlardır.

80 sonrası ise PKK ve Ermeni Terörü Asala'nın da etkisini kaybetmesiyle birlikte bu tartışmalar alevlenmiştir. Fakat tarihin her döneminde bu şer odakları bir yerlerden akıl almışlardır. En son ortaya çıkan tartışmalarda Türkiye'nin 47 etnik kökene sahip olduğu iddia edilmektedir. Bu iddianın sahibi yine bir akıl babası olan Peter Alford Andrews'tir. Eserinin adı ise "Türkiye Cumhuriyeti'nde Etnik Gruplar"(Ethnic Groups In The Republic Of Turkey)(Bakınız: P.Alford Andre-

ws, Çev. Mustafa Küpüşoğlu, Any Yay., 1992) 12 Eylül öncesi de akıl babalığı yapan Andrews, eserinde Türkiye'yi 47 etnik kökene bölmüştür. 1992 yılında Türkçe'ye çevrilen eserde yazar, Azınlık ve etniklik kavramlarını arasındaki farkları dahi ortaya koymadan Türk Milleti denilen bir varlığa bir duruşmada idam kararı vermiştir. Alevi, Bektaşî, Tahtacı, Çepni, Yörük, Türkmenler ve bunlara bağlı boylar dahi birer etnik köken olarak kabul görmeyi başarmıştır.

Bunlarda yeterli görülmemiş Türkiye'de varlıkları bile söz konusu olmayan Malakanlar, Estonlar, Kazaklar ve Almanlar gibi gruplarda bu rakama ithal edilerek Mozaik kabartılmaktadır. Çok fazla yer ayırmak istemediğim için kısaca şunu söyleyeyim. Köyünüzde, ilinizde, Türk kültürünün içinde yer alan kısacası farklı görülen en ufak bir yemek tadından, halk oyunundan, konuşulan lehçedeki kelime sürtüşmelerinden ya da harf düşmelerinden dahi, en ufak bir şekilde dinimizin içindeki mezhep farklılıklarından dolayı Andrews için sizler farklı birer etnik kökensiniz. "Yani farklı bir milletsiniz. Bu yüzden Türk Kimliğini atmalı kendi kimliğinizi kazanmalısınız. Bu devlet sizin devletiniz değil. Yıkmalısınız" diyor.

Andrews, bunu diyor çünkü kendine o görev verilmiştir. İnaniyorum ki, bunu sadece görev icabı değil bilerek, isteyerek ve inanarak yapmaktadır. Fakat burada diğer bir önemli nokta ise Türkiye'de, bu devletin çatısı altında

olup da Andrews'ten akıl alanların amaçlarını Türk Milleti'nin iyi bilmesi ve iyi tahlil etmesi gerektiğidir. Bütün yaşamlarını Türk Milletine ihanet noktasında kazanan bu kimselerin kim olduklarını da iyi bilmesi gerektiğidir. "Ne Mutlu Türküm Diyene" sözünü dahi nerdeyse bu millete korkarak söyletmeye başlayan bu zihniyetin misyonu iyi bilinmelidir. Sen "Türküm dersen başkaları da Şunu der.. Bunu der sakın ha ağzından kaçırma" diyerek Türk Milletini azarlayan zihniyetin gerçek amaçları ortaya çıkmalı ve bu zihniyet silinmelidir. Buradan zihniyete sesleniyorum biraz da Gazi Mustafa Kemal Paşa'dan, Kaşgarlı Mahmut'tan, Ziya Gökalp'ten, Prof. Dr. Faruk Sümer'den, Prof. Dr. Orhan Türkdoğan'dan, Prof. Dr. Fahrettin Kırzioğlu'dan, Prof. Dr. Osman Turan'dan, İbrahim Kafesoğlu'dan, Elegeç Yazıtlarından, Yenisey ve Orhun Kitabelerinden...vb. akıl alınız. Ve tarihten ders alınız. Gerçekleri görünüz. Türkiye Mozaik değil, Mermerdir. Türk Milleti ise; bu tartışmalarda taraf olunuz ve saflarınızı belirleyiniz. Yukarıda örnek verdiğim Türk aydınlarını okuyarak gerçekleri ve bu tartışmaların ana fikrini oluşturan bölücülüğü görünüz. Ve bir kez daha " Ben Türküm...Ne Mutlu Türküm Diyene" vecizesini dile getirerek bundan onur ve gurur duyunuz.

Ey şehit oğlu şehit, isteme benden makber, Sana ağuşunu açmış duruyor Peygamber.

VATAN İÇİN ŞEHİT OLAN YİĞİDİN SON MEKTUBU

Etimden et koptu anam.Can kuş olup uçtu göklere. Ben istemedim savaşmayı. Canın cana; elin ele ettiğini şeytan kula etmiyor gayrı. Ölümüne yanmaz da şu parçalanmış yüreğim, ben yok olduğumda haline acır. Anam, kurban olayım seni Yaradan'a. Bir genç bile vuramadım anam, elim gitmedi namluya kıyamadım bir ananın kuzusuna. O da çocuğu bir zamanlar.. O da oynardı çer çöple.. Anam, edemedim, elim gitmedi cana kıymaya.. Allah'ım bir yürek vermiş ki bana, alamaz oldu candan canı.. Toprağım anam, ne edersin ben gidince, ne eylersin, nasıl yaşarsın böyle. Çocukluğumun gül kokulu bacısı.. Anam, gözümü açıp seni görmüşüm, ekmek kokan elini öpmüşüm, delikanlı olup senden ayrı kalmışım. Anam, güzel anam.. Sarıl şimdi şehidinin tabutuna. Üstümdeki bayrak mertliğin ve vatanımın simgesidir. Sarıl da koksun senin ve vatanım gibi. Sarıl da sönsün yangının. Anam, bilirim ben yanmayı, aş için, vatan için, senin için.. Her gece bu dağın yamacında bir kez daha basarım mayına. Bilirim yanmayı, bana kıyanlar benim kadar yansın diye, anam şehit anası olsun diye. Vatan cana candan yakın olsun diye. Bir ben değilim ana. 18-20 yaşında binlerce yiğit bebek olmuş özler ana kucağını. Uyurken tortop olup uyurlar, ana içinde yeşeren ekin gibi. Gelir zulüm, gelir de şu dağlara bir ana özlemi yeşertir mertliği. Özledim anacığım, vallaha özledim. Türk Bayrağı'nı koy da dizine yavrum diye sev emi. Anam, güzel anam...

ŞEHİT ANASININ AĞIDI

Sesini duyacak mıyım küçüğüm... Artık o kadar geç ki bunlar için. Zamanla içimde senin yerine acılar büyüdü, zamanla akıttım göz yaşlarını uğruna. Oysa ilk anda öksüz bir sevda gibi hissettim ayrılığını. Zamanla içimde büyüyen, havaya karışan ateş gibi beni sahiple-nen minicik bedeninin hayata bağlayan beni. Kuzum, yavrucağım hanı sıcak bir meltem eser birden, içine doğru süzülüp yakar bedenini onun gibi yokluğun. Onun kadar yakıcı, kimsesiz ve ürkek... Kaç zaman geçti kuzum, kaç zamandır mecnuna fark atar yüreciğim... Kolay mı sensiz bir hayatı sürdürmek? Anayım ben. Etimden et koptu, yüce Allah sana can verdi içimde. Geriye bırakılan mis kokulu bir kaç patik, güleç ve gururlu bir fotoğraf ve ya-

nık ana yüreğim ...

Kuzum, yığidim oğul... Hasretin dağlayıp durdu şu anacığının yüreğini. Ülkemin mert çocuğu, hakkım helaldir sana yavrum. Dağların puslu yamaçlarında mayınların gölgesinde sen değildin, yüreğimdi parçalanan. Sen değildin şehidim oğul, şuncacık ana yüreği yok olup gitti alevler arasında... Mezar diye giderim her gün mabedim olmuş mekanına. Hey gidi kara toprak! Barındıramadı seni ana yüreği gibi koynunda. Etin yok, kemiğin yok, ıssız toprakta kaldın yapayalnız. Kuzum, yerin cennettir bilirim. Namussuzun mekanı izbe cehennemdir. Kuzum, Yaradan'a kurban olduğum oğul, sen ne zaman delikanlı oldun. Sümüğün akardı sokaklarda koşarken. Sesin gelirdi dışardan.

Gelmez oldu, kulaklarım hiç bir sesi duymuyor oğul. Konuşamıyorum, açılmıyor çenem, lâl oldu anacığın. Kendi işini göremez oldu da, halden bilmezlerin elinde kaldı. Şimdi kıpırdamayan ellerim gelsen dokunur muydu ki sana?

Beni de vurun ey sütü bozuklar! Elimde olsa bir değil bin evlat doğurur da şehit ederdim vatan uğruna. Ben yeşerttim o yığidi, emziren bendim, büyüten ben. Canı veren Allah alsın canınızı. Ama kin etmem yine de, ben ne güzel anayım da sizin gibi namussuz doğuracağıma yurdum kadar güzel şehidimi doğurdum. Yanlışsınız! Ekini vurdunuz, toprağı değil.

Toprakta ekin yine binlerce çıkar. Anayı vurun yavruyu değil. Beni vurun.

Beni! Benim gibi anaları vurun kahpece, toprağı vurun. Tüm anaları vurun.

Vurun ki karşınıza yiğitler çıkamasın..."

Gizem GÜRSES

TÜRKÇE'YE SAYGI

Şükrü Saif KARA

Türklüğün ilk ve en önemli ortak değeri Türkçedir. Dünya üzerinde çok geniş bir coğrafyaya yayılan Türkleri birbirlerine bağlayan tek ortak bağıdır Türkçe. Farklı birçok Türk devletleri olsa da tek millet, tek dil ile düşünür; tek dil ile duyar; tek dil ile türkü, destan, mâni, bilmece, tekerleme, deyim, atasözü... söyler Türkler; Türk illeri.

Milleti millet yapan değerlerin başında dil birliği gelir. O birlik ki vatan kurar, aynı ülküye yürür. Tasada ve sevinçte bir... Gaspıralı'nın ifadesiyle "Dilde, fikirde, işte birlik."

Birlik ki; zoru kolay, ayrıları bütün, uzakları yakın, acıları tatlı eyler. Dil birliği, düşünce birliği, duygu ve anlayış birliğinin kapılarını aralar. Aynı türkünün söz ve ezgisiyle titrer gönül telimiz. Aynı deymi kullanırız yeri gelince. Aynı atasözünü söyleriz bilgece.

Milleti millet yapan değerlerin başında gelen dil birliği, o millet için korunması ve geliştirilmesi için büyük dikkat ve çaba gerektirir. Üzerine titremek gerekir Türkçemizin.

Bilinçli konuşmalı, bilinçli yazmalıdır.

Her düzeydeki eğitim ve öğretim kurumu yönetici, öğretmen, öğretim görevlisi ve öğrencileri önce bir Türk duyarlığıyla yetiştirilmelidir. Türk duyarlığıyla yetişmek, bilinçli olmak olduğuna göre, artık dilimiz emin ellerde demektir. Değerler bilinçle korunup geliştirilince kendisinden beklenen ve özünde var olan güzellikler ortaya çıkıp serpilir. Yoksa, bir dil, her araç gibi, gelişigüzel kullanılınca sevimsizleşir, bozulur. Türkçemizin bugün karşı karşıya kaldığı durum işte budur.

Türkçe eğitimi, Türkçe sevgisi oluşturursa hedefine varabilir. Sevmek başkadır. Sevmek bütünleşmektir.

Türkçe eğitiminden istediğimiz sonuçları alamıyorsak durup düşünmeliyiz. Yılarca Türkçe, dil ve edebiyat okutuyoruz, ancak Türkçe sevgisi yok. Çünkü dil sevgisi dil bilinciyle olur da ondan. Dil bilinci, milli bir bilindir. Siz milli bilinci zayıflatmak ve yok etmek için Türkiye'de neler yapıldı, varın bir araştırın. Türk milletine düşman olanlar Türk dilini sever mi kardeşim? Türk düşmanlığı ile büyüyen, yoğrulan nesiller, bırakın Türkçeyi sevmeyi, Türkçeye saygı duyar mı? Türk milletinin düşmanları dışarıda Türklük için her kirliliği plânı yapıp uygulamayı düşünebilir ve bunu kendi vatanseverliğinin bir gereği gibi uygulayabilir.

Şu hâle bakın. "Ne mutlu Türküm diyene" sözünden rahatsız olanlar, bu milletin ekmeğini yiyenler çoktur bu ülkede. Bunlar mı Türkçeyi doğru okuyup okutacak? Hayata ve olaylara bir İngiliz, bir Fransız,

bir Amerikalı gibi bakan, yorumlayan sözde yazar, gazeteci, aydın, etkili ve yetkilisi çokça olan bir ülkede hangi Türklük ve Türkçe sevgisinden söz ediyorsunuz, diye adama sorarlar.

“Önce ekmekler bozuldu” demişti Oktay Akbal. Önce bir şeyler bozuldu. Hem de fena halde bozuldu. Ardından yabancı hayranlığı, yabancı dil hayranlığı geldi. Kendi Türkçesini doğru dürüst öğrenemeyince zavallı yeni nesil, bir yabancı dil de öğrenemedi. Ne Türkçeyi güzel konuşup yazabiliyor, ne başka bir dili.

Çocukların hiç, ama hiçbir suçu yok.

Eline geçirdiği üç beş kuruşla Anadolu'nun yabancı turist uğramaz bir kabasına berber dükkâmı açan Hasan Usta, tabelâsına neden “THE BERBER” yazdırır ki? Türk esnafı, daha çok satmak için dükkânın camına “SHOW ROOM” mu yazdırmalıydı? Daha çok öğrencilerin kısa süreli oturup sıcak, soğuk içecek tükettiği mekânlara illâ “...CAFE” yazdırmanın gelirleri ne kadar artırdığını vallahi merak ediyorum. Kısa mesaj’a “esemes”, elektronik posta adresine “imeil” demenin mantığını biri bana söylesin.

Ulu önder Atatürk’e kulak verin lütfen. Hani Atatürkçüydük! Atatürkçülük, yalnız 10 Kasımlarda konuşmak değildir. Atatürkçülük bir yaşam biçimidir. Söz değil davranış ister. Yoksa siz de Atatürk’ü hâlâ anlayamadınız mı? O zaman anlayın. Kulak verin O’na:

“Türk demek, dil demektir.”

“Ülkesini, yüksek istiklalini kurtarmasını bilen Türk milleti dilini de yabancı diller boyunduruğundan kurtarmalıdır.”

“Türkçe Türk milletinin kalbidir, zihnidir.”
“Millî duygu ile dil arasındaki bağ çok kuvvetlidir.”

“Dilin millî ve zengin olması millî duygunun gelişmesinde başlıca etkidir.”

“Türk dili, dillerin en zenginlerindedir; yeter ki bu dil bilinçle işlensin.”

İnsan, değer verdiğine saygı duyar. Türkçemizin değerini bilelim. Türkçeye saygı, Türk milletine ve kendimize saygıdır.

Türklüğe değer vermeyen, Türkün değerlerini önemsemeyen kimselerden Türkçemize de ne önem vermelerini ne saygı duymalarını bekleyelim.

Canım Türkçem, seni çok seviyorum.

Canım Türkçem,

Sen ne büyük, ne güzel bir dilsin! Türk milletiyle yaşıt, köklü; ama bugün doğan gün gibi pırl pırl, sımsıcak, yepyenisin.

Canım Türkçem,

Sen annemden duyduğum sevgi sözlerisin! Sıcaksın babamın bakışları gibi.

Canım Türkçem,

Sen ozanlarımın gönüllerinden dillerine dökülen bir ırmaksın; çisem çisem yağmur misali.

Gönülden gönüle yolu seninle bulduk. “Gönül” sözü başka hangi dilde yer bula?

Yunuslar, Karacaoğlanlar, Veyseller... en güzel dizelerine seninle hayat verdiler.

Adı sanı bilinmez nice kadın, genç kız, bağı yanık, karasevdalı âşık yüreğini seninle dillendir. Onlar türkü yaktılar, mâni düzdüler, destan söylediler.

Atasözü oldun bilgelerin dilinden. Öğüt oldun aklımıza.

İnce anlamlar oldun deyimlerinde Türkün.

Ya ninniler? Beşikte yatan yavrunun kulaklarına dökülen sevgi pınarları... Bilmecelerini seninle sordu çocuklarımız. Tekerlemeler seninle uzadı gitti.

Canım Türkçem,

Sen eleştiri dilisin. Kılı kırka ayırırsın. Nefilerin, Şeyhilerin dizeleri, Namık Kemallerin makaleleri. Senin gibi nükte dili var m’ola? Nasrettin Hoca’sı, Keloğlan’ı, İncili Çavuş’u, Temel’i, Dursun’u, Ziya Paşa’sı... olan başka bir dil var diyen beri gelsin!

Canım Türkçem,

Sen hitabet dilisin. Orhun Anıtları’nda Bilge Kağan’ın, Nutuk’ta Mustafa Kemal Atatürk’ün dili sensin. Birliğin, dirliğin, kahramanlığın, vatan sevgisinin, yükselmenin, millî kültürün, millî duyarlığın, aklın ve bilimin anlatımı seninle bir başka güzel!

Canım Türkçem,

Sen İstiklâl Marşı’nın dilisin! Bağımsızlığın, bayrak sevgisinin, vatan aşkının, şehitlik sevdasının dili yalnız sensin!

Canım Türkçem,

Sen Dede Korkutun dilisin. Destanlar, halk hikâyeleri seninle yaşar. Yalın, içten, akıcı...

Canım Türkçem,

Sen işlendikçe güçlenen, güç veren, onur veren bir dilsin. Senin sırrına eren, anlatım gücüne güç katıyor, ölümsüzlüğe kavuşuyor sözünle, diliyle: Karamanoğlu Mehmet Beyler, Ali Şîr Nevailer; Şemsettin Samiler, Genç Kalemler’in anıt isimleri Ziya Gökalpler, Ömer Seyfettinler, Ali Canip Yöntemler; Türk Dil Kurumu’nun mimarı Mustafa Kemal Atatürk ve daha kimler...

Canım Türkçem,

Sen öğretmenimin dilisin. Seni, hayatı, onun dilinde tanıdım, onun dilinde sevdim.

Canım Türkçem,

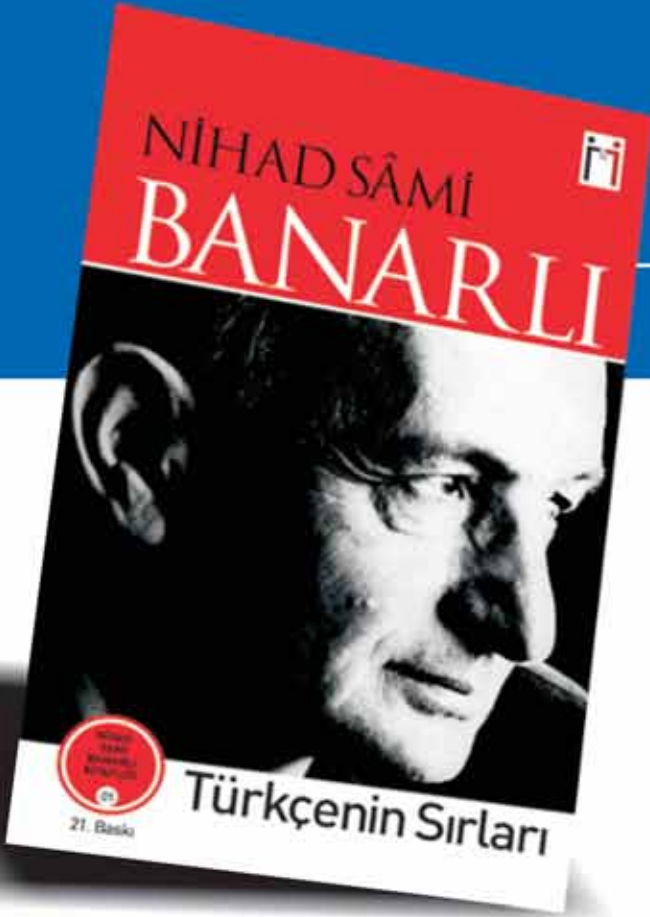
Sen Türk milletinin ne büyük değerisin! Atalarımın dilisin, torunlarımın dilisin.

Ne mutlu Türkçe konuşana! Ne mutlu Türkçenin tadına varana!

Ne mutlu Türküm diyene!

TÜRKÇE'NİN SIRLARI

Nevzat YÜSEL

"Türkçe'nin Sırları", Nihat Sami Banarlı'nın kırk iki makalesiyle, dil konusunda verdiği bir konferans metninin bir araya toplanmasından oluşuyor. Eserin ilk baskısının 1972 yılında yapıldığı, o dönemde basında çıkan ve kitaptan bahseden yazıların tarihlerinden anlaşılıyor. Bu yazılar kitabın baş tarafına konmuş. Üç yüz küsur sayfalık eser kendini çok rahat bir şekilde okutuyor.

Banarlı eserinde, Türkçe'nin zenginliklerini ve bu zenginliklerin çeşitli yönlerini örneklerle anlatırken, merhum Prof. Dr. Faruk Kadri Timurtaş Hoca'nın kitabın baş tarafına alınan yazısında da belirttiği gibi, "dilin musikisine ve mimarisine" bilhassa dikkat çekiyor ve birçok makalesinde bu hususun altını çiziyor.

Öte yandan, yabancı dillerden alınmış olsalar bile, yüzyıllar boyunca işlene yoğrula, musikisiyle, âhengiyle, söylenişleriyle, kısacası kökeni dışında her şeyiyle Türkçeleşmiş; şiirlerimize, hikâyelerimize, deyimlerimize, ata sözlerimize, mânilerimize, türkülerimize, yani edebiyatımızın sözlü yazılı hemen her türüne girmiş ve pek çok anlam da kazanmış kelimelerin, sırf bize "dışarıdan" geldikleri gerekçe-

siyle dilden atılmak istenmelerine şiddetle karşı çıkıyor. Dilimize bu şekilde girip yerleşmiş kelimeler üzerinde oynamaya hiç kimse'nin hakkının olmadığını belirterek, kelimelerin sahibinin millet olduğunu hatırlatıyor.

Yazar, bu cümleden olarak Türkçe'nin "bir fiiller dili" olduğu kadar, "bir mecazlar ve cinaslar dili" de olduğunun altını çiziyor. Dolayısıyla dilden "bir kelime" atılmaya kalkıldığında, bunun aslında, dilden "sadece bir tek kelime atmak" demek olmayacağını, o kelimenin vücut verdiği pek çok anlam zenginliğinin de atılmış olacağını söylüyor. "Türkçe'nin Gül Bahçeleri" adlı makalesinde de, Türkçe'nin tarihin hiçbir devrinde çağdaş medeniyet dilleriyle kelime sayısı bakımından bir hizaya gelemediğini; fakat aradaki açığı dâhice bir buluşla mevcut kelimelere çeşitli anlamlar yükleyerek kapattığını ifade ediyor.

Nihat Sami Banarlı, bilhassa kitabının başındaki, "Bir Dil Konferansı" ve "İmparatorluk Dilleri" başlıklı iki makalesinde çok önemli bilgiler veriyor. Söz gelimi, "Bir Dil Konferansı" başlıklı yazısında, Türkçe'nin daha Asya topraklarında iken Çin, Kore, Hint, İran, Moğol, Slav ve Yunan dilleriyle kelime alışverişi yaptığını söylüyor. Yine bu yazının içinde, Birinci Türk Dili Kurultayı'nda Hâlit Ziya Uşaklıgil'in sunduğu tebliğin metnini veriyor ki, öncelikle her Türkçe ve edebiyat öğretmenin mutlaka ve defalarca okuması gerektiğini düşündüğümüz o metni biz yazımızı çok fazla uzatmamak için buraya almıyoruz.

Banarlı, "İmparatorluk Dilleri" başlıklı makalesinde ise imparatorluk dili olma seviyesine ulaşmış dört dilden söz ediyor ve bu dillerle ilgili ilginç bilgiler veriyor. Bu dilleri; Lâtince, Arapça, İngilizce ve Türkçe olarak sıralayan yazar; Lâtince'deki kelimelerin yarısının Yunanca'dan alındığını, Yunanca'nın kelimele-

rinin yarısından fazlasının da Makedonya, Anadolu, Suriye ve çeşitli Mezopotamya dillerinden geldiğini belirtiyor.

Arapça'nın da kelime sayısı bakımından dünyanın en zengin dillerinden biri, belki de birincisi olduğunu ifade ettikten sonra, bu dilin de başta İbranice olmak üzere, Yunanca, Lâtince, Sanskritçe, Farsça ve daha birçok dilden çok sayıda kelime aldığını söylüyor.

Üçüncü imparatorluk dili olarak İngilizce'nin adını zikreden yazar, bu dilin de dünyanın hemen her dilinden kelime devşirdiğini belirtiyor ve İngilizlerin; "Bahtiyardır o İngilizce ki, onda her dilden kelime vardır." sözünü büyük bir gururla söylediklerini aktarıyor. İngilizce'deki kelimelerin "yüzde yetmiş beş civarında" Lâtince ve Fransızca kökenli olduğunu belirten yazar, daha birkaç yıl önce - 1960'lı yıllarda olsa gerek- Uzak Doğu, Kore ve Japon dillerinden bu dile binlerce kelime alındığını ve bu kelimelere İngiliz tâbiyyetine kabulleri dolayısıyla nüfus kâğıdı bile verildiğini vurguluyor.

Son olarak da, Türkçe'nin bir imparatorluk dili olduğunu, hatta bu dilin daha Orta Asya'da, bir imparatorluk dili olarak kurulduğunu, daha o yüzyıllarda, biraz önce yukarıda adlarını saydığımız dillerden kelimeler aldığını, o dillere de kelimeler verdiğini ifade ediyor.

Yine aynı makalede yazar, meselâ Sanskritçe-Türkçe, Çince-Türkçe, hatta Moğolca-Türkçe sözlükler oluşturmadan ve böyle lügatlere aldırış etmeden Türkiye Türkçesini özleştirmeye, saflaştırmaya kalkanların büyük bir gaflet içinde olduklarını söylüyor. Çünkü özleştirmecilerin öztürkçe sandığı birçok kelimenin de Moğolca'dan veya başka dillerden geldiğinin, araştırmalar sonunda ortaya çıktığını ifade ediyor.

Nihat Sami Banarlı kitaptaki birçok makalesinde, Türkçe'ye büyük hizmetleri geçen "Türkçe âşığı aydınlardan" da övgüyle söz ediyor. Bu isimleri de; Kaşgarlı Mahmut, Fahreddin Mübarekşah, Yunus Emre, Ali Şir Nevâî, Fuzûlî, Şemseddin Sâmî, Fuat Köprülü, Yahya Kemal, Ömer Seyfeddin, Refik Hâlit, Halide Edip, Reşat Nuri, Ahmet Hâşim, Mehmet Âkif, Faruk Nafiz, Orhan Seyfi, Nâbî, Ziya Gökalp vb. şeklinde sıralıyor.

Banarlı bu isimlerin hepsinin hakkını tes-

lim etmekle birlikte bilhassa Yahya Kemal'e ayrı bir vurgu yapıyor ve kitabının birçok yerinde Yahya Kemal'in Türkçe'ye hizmetinin büyüklüğünü anlatıyor. Ayrıca kitaptaki makalelerden biri "Yahya Kemal Türkçesi" başlığıyla başlıbaşına bu konuya ayrılmış. Bu makalede Yahya Kemal'in "Türkçe" ve "şiiir" üzerine düşüncelerini de yedi maddede özetlemiş ki, Banarlı bu maddeleri bizzat şairin kendisine yazdığını dipnot olarak belirtmiş. Biz bu yedi maddeyi de, çok istememize rağmen yine aynı endişeyle buraya almıyoruz. Bu yedi maddeden üçü, kitabın "Dil İnkılâbından 28 Yıl Sonra" başlıklı son bölümünde de tekrar edilmiş.

Nihat Sami Banarlı kitabında, Yahya Kemal'e ilgili olarak, onun "Kendi Gök Kubbe-miz" adlı içinde seksen bir şiiir bulunan- şiiir kitabını, dilimizin şiiirde ulaştığı ve belki de ulaşabileceği en üstün seviyenin örnekleri olarak da ifade ediyor.

Yazar, eserinin çeşitli makalelerinde, Türkçe'nin 13. yüzyılda Anadolu'da Yunus Emre ile, 15. yüzyılda Türkistan'da Ali Şir Nevâî ile şiiir ve edebiyat dili olarak şahlandığını belirtiyor. Yine "Fuzûlî'nin Duası" başlıklı makalesinde de, Fuzûlî'nin hemen bütün doğu edebiyatının gerçek şiiir vâdisindeki en üstün şairi olduğunu ve bu makalede onun, Kerbelâ şehitleri için yazdığı Hadikatü's-Su'adâ adlı eserinin önsözünde yer alan duasını hem orijinal dizeleriyle hem de günümüz Türkçesiyle düzyazıya çevrilmiş olarak veriyor. Bu duanın düzyazıya çevrilmiş şeklini biz de buraya alıyoruz: "Ey, Arap, Acem ve Türk milletlerine feyiz veren Tanrım! Sen, Arap kavmini dünyanın en fasih konuşan milleti yaptın! Acem fasihlerinin ise sözlerini, İsa nefesi gibi, cana can katan bir güzelliğe ulaştırdın! Ben Türküm ve Türkçe söylemek istiyorum! Tanrım benden iltifatını esirgeme!"

Nihat Sami Banarlı, "özleştirmecilik, saflaştırmacılık" anlayışı konusunda da ilginç bir örnek veriyor. "Stalin ve Dil" başlıklı makalesinde Sovyet Rusya'nın kurulduğu yıllarda, zamanın en büyük İlimler Akademisi olmasına çalışılan Şûra Cumhuriyetleri İlimler Akademisi'ne, Rusça'yı özrusça haline getirmek için ne yapmak gerektiğini araştırıp neticeyi bir rapor hâlinde Rus hükümetine iletme görevi verilmiş.

Yazar, çok ciddi araştırmalardan sonra yine çok ciddi şekilde hazırladığını söylediği raporda özetle şunların dile getirildiğini belirtiyor: "Rusça'yı özrusça yapmak mümkündür. Ancak bunun için Rusça'da kullanılan kelimelerin yüzde yetmiş beşini terk etmek ve yerlerine yeni kelimeler bulmak gerekiyor." Banarlı bu raporun Rusça için derhal hasıraltı edildiğini söylüyor.

Nihat Sami Banarlı, Türkçe'nin Sırları kitabında, Atatürk'ün dil konusundaki çalışmalarından ve ünlü Güneş-Dil Teorisi'nden de söz ediyor. Atatürk'ün 1934-1936 yıllarında Türkçe'de özleştirmeciliği denediğini; ancak bu yolla Türkçe'nin bir çıkmaza girdiğini fark ederek bundan vazgeçtiğini ve Güneş-Dil Teorisi'ni ortaya attığını belirtiyor.

"Güneş-Dil Teorisi, bütün eski dillerin, Güneş karşısındaki ilk duygu, düşünce ve heyecanlardan doğduğunu düşünür, Türk dilinde Güneş'le ilgili kelimelerin çokluğuna ve eskiliğine dikkat eder. Türkçe'nin en eski bir dil olduğu kanaatini ispata çalışır.

Türkçe'nin, bir kaynak dil olarak başka dillere, tarihin en eski asırlarından beri çok sayıda kelime vermiş bir dil olması ihtimalini dikkate alır. Bu kelimeleri araştırır. Bulabildiği nisbette bir dil ferahlığına, bir gönül huzuruna ulaşır. Evvelce başka dillere bizim verdiğimiz bu kelimeleri, yine o dillerden alarak kullanmamızda bir mahzur olmayacağı kanaatine varır.

Böylece, Türkçe'ye başka dillerden gelmiş ve Türkçeleşmiş bütün kelimeleri Türkçe sayarak, öztürkçecilikten doğan büyük dil keşmekeşini, hem de millî ruhu incitmeden önlemeğe çalışır."

Banarlı, Atatürk'ün özleştirmecilikten vazgeçtikten sonra Güneş-Dil Teorisi'yle başlayan süreçte hayatının sonuna kadar Türkçe'nin tabii mecrasına dönmesi için çalıştığını, bu yöndeki çalışmalarını bizzat takip ettiğini belirtiyor. Yine Atatürk'ün Dil Bayramı dolayısıyla 1934'te Anadolu Ajansı vasıtasıyla yayımlanan tebrik metniyle, 1937'deki Dil Bayramı'nda Türk Dil Kurumu'na yolladığı teşekkür yazısını da karşılaştırma yapmak amacıyla örnek olarak kitabına almış.

Banarlı bu konuda, Falih Rıfkı Atay'ın 3 Ocak 1954 tarihli Dünya Gazetesi'nde, "Pazar Konuşması" başlığıyla yayımlanan makale-

lesinden şu ifadeleri aktarıyor: "Türkçe'yi ne kadar özleştirebiliriz? Atatürk bunu denemeğe karar verdi. Şimdi hiçbirimizin mânâsını bilmediğimiz 'baysal utku', onun resmî bir nutkunda kullanılmıştır. Bir gün beni yanına çekip: 'Çocuk, çıkmaza girmişsinizdir. Dili bu çıkmazda bırakamayız. Tabii yola gireceğiz', demişti. Özleştirme denemesi de orada durdu idi."

Nihat Sami Banarlı kitabında, Güneş-Dil Teorisi'nin Atatürk'ün ölümüyle rafa kaldırıldığını, bu yöndeki çalışmaların bıçakla kesilir gibi kesildiğini, hatta 26 Eylül 1937 ve 1938 tarihlerinde kutlanan Dil Bayramlarında, dönemin Türk Dil Kurumu Genel Sekreteri İbrahim Necmi Dilmen tarafından yapılan konuşmalarda: "1936 yılı başlarında Ankara'da açılan Tarih Dil Coğrafya Fakültesi'nde Güneş-Dil Teorisi, Türk Dil Bilgisi derslerinin mihreri oldu." dediğini; fakat yine bu kişinin söz konusu fakültede yıllarca Güneş-Dil Teorisi'ni ders olarak okuttuktan sonra, Atatürk'ün ölümüyle birlikte bu dersleri birdenbire kestiğini ve kendisine bunun sebebinin soran bir öğrencisine de; "Güneş öldükten sonra, onun teorisi mi kalır?" şeklinde bir cevapla bu meseleyi kapattığını söylüyor.

Evet, kırk üç makalenin tamamını bir yazıda özetlemek elbette mümkün değil. Esasen böyle bir çaba bu yazının hacmini de çok zorlar. Şu kadarı söylenebilir ki, "Türkçe'nin Sırları", öncelikle Türkçe ve edebiyat öğretmeni meslektaşlarımızın; sonra, üniversitelerin eğitim fakültelerinde Türk Dili ve Edebiyatı öğretmenliği ile Türkçe öğretmenliği, edebiyat fakülteleriyle fen-edebiyat fakültelerinin Türk Dili ve Edebiyatı bölümlerinde okuyan öğrencilerin; başta Anadolu öğretmen liseleri olmak üzere liselerin Türkçe-Matematik ve Sosyal Bilimler alanlarında okuyup da Türk Dili ve Edebiyatı veya Türkçe öğretmeni olmak isteyen gençlerin; İngilizce, Fransızca, Almanca, Arapça, Farsça gibi diller karşısında içinde birazcık da olsa eziklik hissedenlerin ve Türkçemiz konusunda hassasiyet gösteren herkesin mutlaka ama mutlaka okuması gereken bir kitap!

EĞİTİMDE AİLE

İsmail SARIÇAY

Eğitim birçok kişi, kuruluş ve kurumlarca çeşitli şekillerde tarif edilebilir.

Ancak eğitimi herkesin anlayacağı şekilde kısaca şöyle tanımlamak mümkündür.

Eğitim kısaca "davranış kazandırmak" olarak ifade edilebilir.

Bir başka ifadeyle eğitim, terbiye etmek, istenen biçime sokmak, hedeflenen yönde alışkanlık edindirmek manasına da gelir.

Eğitim, daha önceden belirlenen hedefleri gerçekleştirme yolunda istenen davranışları kazandırma faaliyetlerini içerir.

İnsanoğlu açısından eğitimin üç temel direği vardır.

Bunlardan birincisi ve en önemlisi ailedir.

Diğerleri çevre ve okuldur.

Eğitimdeki bu ayağın sağlam temeller üzerine kurulup birbiriyle uyumlu çalışması gerekir.

Eğitim milletlerin temel ahlâki ve kültürel değerleri üzerine bina edilirse, ülkelerin gelecekleri ancak o zaman emniyet altına alınmış olur.

Ailenin eğitim üzerindeki etkisi tartışılmaz.

İnsanoğlunun ilk öğrendiği ve davranış haline getirdiği temel bilgi ve davranışlar aile ortamında kazandıklarıdır.

Aileden alınanlar, insanoğlunun ömür boyu yapacağı davranış biçimlerinin A'sı, B'si dir.

Çocuk daha gözünü dünyaya açar açmaz anne, baba ve diğer aile fertlerinin davranışlarını algılamasıyla işe başlar.

Çocuğun aile ocağında aldıkları, onun kişiliği üzerinde etkili olan ahlâki yapısını, bilgi ve tecrübelerini oluşturur.

Çocuk bütün ahlâki normları, toplumsal yaşayış, ölçü ve modellerini ilk defa ailesinden alır ve uygulamaya koyar.

Sonra yakın çevresi dediğimiz yaşadığı mahalle veya yerleşim biriminin değer yargılarından etkilenmeye başlar.

Olayları değerlendirirken çevresinden edindiği bu yargılar etkin olmaya başlar. Çocuğun arkadaş çevresinin hal, hareket ve anlayışlarından etkilendiğini görürüz.

Özellikle bu arkadaş çevreleri çocuklara yön vermeye başlar.

Arkadaş çevresi, kaçınılmaz olarak çocuk üzerinde olumlu ya da olumsuz davranış deği-

şimlerine yol açar.

Her zaman çocuklarımıza boşuna “aman oğlum, aman kızım arkadaşlarına iyi dikkat et, kötü arkadaşlardan uzak dur” demeyiz.

Eğitimin temel direklerinden üçüncüsü okul çevresidir.

Burada okul başta öğretmenler, diğer okul personeli ve öğrenciler olmak üzere insan üzerinde önemli etkisi olan yepyeni bir çevredir.

Böylece aile ve yakın çevresinin dışında, insan davranışlarına katkıda bulunan yepyeni bir çevre daha eklenmiştir.

Okul çevresi toplumun belli bir kesimini temsil eden, değişik anlayış ve değer yargıları olan bir topluluktur.

Beklide bu zamana kadar karşılaşmadığı oranda çok çeşitli kesimlerden gelen, ayrı anlayış ve değer sahibi yaşıtı çocuklarla karşılaşır. Aileden aldığı temel değerlerle bu yeni çevrede karşılaştıkları değerlerin kıyaslamasını yapmaya başlar.

Günümüzde bu değerlere internet kanalıyla küresel çaptaki değerlerin de katkı yapmaya başladığını unutmamak gerekir.

Özellikle menfi değerlerin kolaycı ve çekiciliği dolayısıyla çocuklar üzerinde olumsuz davranış şekilleri oluşturmaya başladığını hepimiz görüyoruz.

Aileden sağlam davranış ve kültürel değerleri alamayan çocuklarımızın, çevresel ve küresel zararlı anlayış ve değerlere karşı korunamadıklarını yaşadığımız olaylarla açık seçik görüyoruz.

Son zamanlardaki kapkaç, hırsızlık, cinayet, ahlaksızlık vb. olaylar hepimizi derin derin düşündürmektedir.

Çocuklarımızın ailede eksik bırakılan temel ahlâki değerlerin, çevre ve eğitim kurumları dâhil başka hiçbir yerde istenen şekilde tamamlanamadığını görüyoruz.

Bunlar ışığında toplumumuzun temel milli ve ahlaki değerleri aile ortamında alınmadığı ve bunlar davranış haline getirilmediği müddetçe, tüm toplum kesimlerinin başının ağrıdan kurtulmayacağını açıkça söyleyebiliriz.

Bilerek veya bilmeyerek Türk insanının paha biçilmez hazinesi olan kültürel değerlerinden uzaklaştırılmaya çalışıldıkça, başımıza daha nelerin gelebileceğini düşünmek bile insana sıkıntı veriyor.

Böyle devam edersek gelecekte bu günleri

bile kandille arar duruma düşeceğimizden kimsenin şüphesi olmasın.

Özellikle ister aile, ister toplumsal, ister eğitim kurumları olsun, temelinde toplumumuzun ahlâki ve kültürel değerleri gerçek manada yer almadıkça, istenen insani ve bilimsel hedeflere ulaşmak pek mümkün olmayacaktır.

Kendi toplumumuza ve milletimize düşman nesiller yetiştirilmek istenmiyorsa, bunun Türk kültür ve ahlâkından taviz vermeden yetiştirmekten geçtiğini herkesin biliyor olması gerekir.

Kısaca maddi ve manevi değerlerimizden yoksun nesiller yetiştirmek demek, hem aile yapımızı hem de geleceğimizi yok etme anlamına gelir.

AHLAK LAK LAK!

İlhan NAZLIM

**ANAHTAR HER ZAMAN AÇMAZ
BAZEN AÇAR, BAZEN KAPATIR.
İÇERDE KIRDIN BE DOSTUM
ARTIK NE AÇAR, NE KAPATIR...**

Evlerin, hazinelerin, kasaların, otomobillerin anahtarları...

Anahtarların hep açan tarafları ön plandadır.

Ya kapatmasaydı, açmanın bir anlamı olur muydu acaba?

Bir hazineye sahip olmak kadar önemlidir onu muhafaza etmek.

Ahlak da zaman zaman sınırlar insanı, kurallar koyar yaşamına...

Kimine göre ise bu bir özgürlük sorunudur. Yasaklar olmasa özgür olduğunu bilebilir mi insan?

İster açan yönünü görün anahtarın, ister kapatan... Ama asla içerde kırmayın!!

Yok saymayın ahlakı...

Çünkü ahlak erozyonuna uğramış bir toplumda ne yasakların ne de özgürlüklerin anlamı vardır.

Direklerin yapılış amacı elektrik ve telefon tellerinin sağlıklı bir şekilde taşınmasıdır.

Bir yolculuğum esnasında zıt bir manzara ile karşılaşıyorum:

Direğin altındaki toprak kaymış, havada asılı kalan direği tel taşıyor.

Ahlak da böyledir, insan ahlakı taşır.

Zaman zaman toplumdaki yerini, zenginliğini, mevkî ve makamını yitiren insanların da yardımına iyi ahlakları yetişir.

Bu insanlar mevkilerini yitirebilir; ama insan olarak itibarlarını asla yitirmezler.

Yani insan ahlakı taşıdığı gibi, ahlak da insanı taşır...

Bugün örften, adetten, edepten ve ahlaktan

söz açınca.

Ahlakın lak lak lak kısmını alanlara şu sözüm olacak:

Lak çıkınca ahlaktan geriye kocaman bir ahhhhh kalır!

Biz, ah çektiğimiz için erimedi demir dağı.. Demir dağı eriten Türkün ahi değil, demir gibi sağlam ahlakıdır...

Ve büyük idealler peşinde koşmak, büyük düşünmek, büyük oynamak için...

İçimizdeki köze, bizi biz yapan öze en kısa zamanda dönmemiz gerekmektedir...

Ya küçük hesapların adamı olacağız, bizden daha büyükleri havalimanında ağırlayacağız...

Ya da büyük olacağız... Yere düşen altın bizimdir...

Kazalar en çok buzlu yollarda olur.

Kaporta atölyelerinden yükselir çekiç sesleri.

Usta, aylardır iş alamadığına mı üzülün, çaresiz insanların hasarlı otomobilleriyle kapıya dayandığına mı sevinsin...

Üste tükürsen bıyık, alta tükürsen sakaldır anlayacağın...

Ve Fikret'in dediği gibi "Gözlerini kapar, vazifesini yapar." bir zaman.

-Tamam, idare ederiz 15 gün.

-Ayıp ettin, maaşta getirirsin.

On beş otuz, otuz kırk beş, kırk beş altmış gün olur.

Dört atar beş yer bir zaman...

İzleyici için eğlencelidir, renklidir maç.

Ama üç puan beş atanındır, dört atanın övüncü hamamda türkü çalmaktır bir zaman...

Derken buz tutar ahlak...

Ve başlar kazalar.

İki bakkalı öldürdükten sonra yakalanan seri katilden gelir ilk açıklama:

-Sırada hayvan satıcıları vardı, bayramın yıldızı ben olacaktım!

Yollar kaygandı tabi, tekerlekler kabak...

Çekilen tiner beynin dişlerini yemişti.

Akıl, irfan ve erdem tutunamadı beyne.

Tutunan tek şey umuttu: Yıldız olma umudu...

Yıldız olmak kolaydı çünkü bu ülkede doktor, asker, avukat olmaktan...

Tangası ile kameralara yakalananlar! Yıldız olmamış mıydı?

Sonra "nani nani" diye böğüren...

Ve soyunan ve kıvrıran.

"Türkiye'de 30 bin Kürt 100bin Ermeni katledildi diye bağırın...

Kazalar hep aynı kavşakta oluyordu.

Rajon kesmeyip kafa kesenler vardı.

Kimi kazaları da kıl payı atlattık!

Birileri çuval geçirirken kafamıza Kuzey Irak'ta

Birileri çıkarmadı mı Kurtlar Vadisi Irak'ta

Geçmiş olsundu millete. Yaptıklarımız ve yapacaklarımız için...

Ama hiç kimse sormadı niçin?

DONAN AHLAKA TUZ ATIYORDU ŞANLI TARİH

AMA YETMİYORDU...

ELEKTRİK OLMADAN BU TREN

BUHARLA GİTMİYORDU...

Bu olmak ya da olmamak dünyasında artık olmak zamanıdır...

Türk olmak, ahlaklı olmak, erdemli olmak.

Buz çözülmeli, ahlak kurtulmalıdır.

Çünkü yaşam Kibritçikiz'in son kibriti kadar değerlidir.

KAMU-SEN DESTANI

Sene 92, 12 kala zafer ayına,

Her nefer hisse aldı payına.

Düştük Kamu-Sen çayına.

Bir kere kükredik, selimiz Kamu-Sen.

Sen sen sen, kenarda durma, öyle sen.

Bölücü, yıkıcı, nemelazımcı, eyyamcı değil isen.

Bak ocağı açmış, bekliyor seni Kamu-Sen.

Ak ay önünde, ak yıldız, alımız Kamu-Sen.

Hamisiyiz bu inancın, bu devletin.

Esaret fermanını yazdılar, memleketin.

Yırtı suratına, bir yiğit nefer Fahrettin.

Bir yürekle çarparız, dilimiz Kamu-Sen.

Sene 2006 yaz başında.

140 bin ordusuyla Türk Eğitim aşında.

Fatih gibi tahta oturdu 14 yaşında.

Önde gideriz, dahımız Kamu-Sen.

Çarşı-Pazar misyoner, levhalar frenk!

Ecdat bunun için mi etti cenk?

Hani Türkçemiz, hani sedamız yok ki bir ahenk.

Büyüktür derdimiz, ahvalimiz Kamu-Sen.

Ermeniye arka çıkıp Karabağ'ı yuttular.

Kerkük'ü, Musul'u, Telafer'i, Koca Türkistan'ı unuttular

Ege'de fır hattıyla, Kıbrıs'ta oyle uyuttular.

Gafletteyiz, uyandıracak elimiz Kamu-Sen.

Vatanın satılması, kalbimde sızı gibi,

Aç köpek önünde, durma kuzu gibi

Giy çizmeni, kükre Bozkurt, Gazi gibi

Her birimiz bir Mustafa, Kemal'imiz Kamu-Sen.

Alın teri kurumadan, kutsaldır davamız.

Çalışanın hakkını almak hesabımız.

Hep birlikte inleşerek bir kovandayız.

Arı olduk biz, balımız Kamu-Sen.

Bayrağı için dövüşen yiğitler benimdir.

Şehidine yakılan ağıtlar benimdir.

Delicesine vatanına aşıklar benimdir.

Mecnunuz biz, çölümüz Kamu-Sen.

Her yiğidin gönlünde bir aslan yatar.

Benim gönlümde ülkü denen bir sevda var.

Memleketin her köşesinde atar.

Damarız biz, kalbimiz Kamu-Sen.

"Türkiye sevdamız, ekmek için kavgamız" diye diye

Bu sevdadan vazgeçmek yok, hiçbir saniye.

Haykırıyor, haykıracak, her zeminde her üye.

Önce ülkem, sonra ilkem Kamu-Sen.

ŞAİRLERİMİZİN DİLİNDEN “ÇANAKKALE ŞEHİTLERİ”

Mustafa ATALAY

Türk Eğitim-Sen Manisa Şube Sekreteri

Çanakkale Savaşı, bir imparatorluğun paylaşılması, bir milletin tarih sayfasından silinmesi, esarete mahkûm edilmeye çalışılmasının bir ifadesidir. Bu savaş, zamanın en güçlü devletlerinin dünyayı kan gölüne çevirmeye, dinmeyen acılara boğmaya çalıştığı bir yayılmacılık politikasının ürünüdür. Yayılmacı emellerin, insanlık tarihinde böylesine az görülebilen adıdır; tarihin adıdır Çanakkale...

Bu zafer, yurdunu, namusunu, şanını, şerefini, dinini, milletini korumak için şahlanan bir milletin hürriyet ve hâkimiyet aşkının heyecan ve ibret verici bir destanıdır. Tarihleri dolduran TÜRK'ün şan ve şeref dolu geçmişine yaranan zafer, dost ve düşman bütün milletlerin hayranlığını gizleyememiş; bilhassa değeri, zamanla daha da iyi anlaşılan bir “TÜRK MUCİZESİ” olarak nesillerden nesillere söylene gelmiştir.

Bu yazımızın konusunu, Çanakkale Savaşı'nın; önce bir zafer, daha sonra da destan oluşunu, şairlerimizin dilinden kalemlerine yansıyan şiirleri oluşturacaktır.

Şairlerimizin şiirlerinde Çanakkale Savaşı, savaşın sonunda kazanılan zafer ve bu zaferi gerçekleştiren kahraman mehmetçiklerin destanıdır.

Türk tarihinin bilinen en eski zamanlarından beri kahraman Türk ordusunun zaferlerini övmek, askeri coşturmak için şairler, bak-sılar, ozanlar, şamanlar çeşitli kahramanlık şiirleri, türküleri söylemişlerdir ki bu kişiler, aynı zamanda Türk askerinin cephe ve savaş moralini yüksek tutarak zaferlerin kazanılmasında manevi bir güç olmuşlardır. Şairlerin, cephede kazanılan zaferin coşkusu ile şiirler kaleme alması, millî ruhu coşturma ve orduya moral verme düşüncesinden kaynaklanmaktadır.

Osmanlı Devleti'nin günden güne zayıflaması ve peş peşe girilen savaşların orduyu yıpratması gibi olumsuzluklar içinde büyük bir zafer elde edilmesi, kazanılması elbette bir övünme ve millî gururu okşama açısından güzel bir sebep olarak görülmüştür. Çeşitli savaşlardan ve bunların sonucunda karşılaşılan yenilgilerden ve kayıplardan sonra büyük bir fedakârlıkla, azimle, imanla ve coşkuyla kazanılan bu zafer, haklı olarak övünç kaynağı olacak, aynı zamanda zaferlerin en muhteşemi, tarihe altın harflerle yazılarak dünya tarihinin dönüm noktası olacaktır.

Elbette ki Türk şairleri, medeniyet temsilcisi sayılan “tek diş kalmış canavar” misali, batılı devletlerin orduları önünde kazanılan bu zafere ilgisiz kalamazdı. Büyük bir coşku ile TÜRK'ün sarsılmaz gücünü ve imanını şiirleştiriyorlardı. Bu tarihi olayı, bizzat yaşayan ve şiirleriyle yücelten, daha doğrusu destanlaştıran şairlerimiz, bakınız neler anlatıyorlar.

Mehmet Emin Yurdakul, ordunun bu parlak zaferini “Ordunun Destanı” adlı uzun şiirinde dile getiriyor ve bunu “Çanakkale Kahramanları'na” ithaf ediyor. Şair, burada önce TÜRK'ün şanlı tarihinden çizgiler veriyor; sonra da vatanın içinde bulunduğu acı durumdan söz ederek millî duyguları galeyana getirmek için şöyle sesleniyor:

Ey vatanın canlı bahar çiçekleri;

Ey şarkın sâf aşklar duyan melekleri,

Ey ilahî beldelerin

Bâkîleri, gelinleri ağlamayın;

Göz yaşıyla kalbimizin

Şu sızlayan yarasını dağlamayın!

O milletler ağlasın ki erkekleri,

Kadınları vatan için hissizdirler;

Şairlerin, zenginlerin yürekleri

Kuvvet, altın vermek için hasisdirler.

Şair, bu söyleyişle halkın millî duygularını kamçulamak istiyor. Vatanın kara gününde her yiğidin canını seve seve fedâ edebileceğini; onu, anasından sevgilisine kadar her aile ferdinin yüreklendireceğini ekliyor. Bu duygularla yüklü vatan evladı, cepheye koşuyor. Cepheyi ise tasvir ederken:

**Bakın, bütûn Çanakkale kızıl kara;
Dört ufuk da yara gibi kanamada.**

...

**Bakın her yer kan dolu bir mezarlık;
Her bir dalda rûzgâr sesi bir hıçkırık.
Dün lacivert, durgun deniz nur serperken
Aşka dalmış gözler gibi gülümserken,
Garbın kanlı, hain eli
Şimdi onun sularını kirletmekte;
Bu nur, çiçek diyarını; hazan yeli,
Şaha kalkmış ejder gibi titretmekte.**

diyen şair, Batı'nın istilâcı güçlerine bakınız nasıl sesleniyor:

**Türk toprağı, şu yirminci asırdaki Neronların,
En sonuncu zulmüyle de harap olsun, kana
batsın
İnsaniyet, bu bir hayal! O dilleri yaldızlayan
Medeniyet dâvâları . . .**

...

**Şu canavar İngilizler, Fransızlar . .
Bu hürriyet düşmanı vicdansızlar.**

sözleriyle, sözde medeniyetin ve insan haklarının savunucularının gerçek yüzlerini ve maksatlarını nasıl da gözler önüne seriyor?

Batının bu medeniyet yaratıcıları ve savunucuları karşısında TÜRK'ün şan ve şeref dolu bir tarihi ve kahramanlığı, bir de sarsılmaz iman var. İşte bu güçle Türk ordusu ona karşı koyacak ve saldıracaktır:

**Haydin, yine kahramanlık günü geldi;
Bu dakika, zaferlerin bir saati.
Tekbirlerle, türkülerle,
Bir semavî gazap gibi hücum edin;
Bombalarla, süngülerle,
Hainleri bire kadar hep gebertin.**

Sonunda zafer, TÜRK'ün olacak; ordu Çanakkale'de bir şanlı zaferi daha tarihe yazdıracak, süngülerle mucizeler gösterecektir.

**Anlatın ki burda Türkler şan verdiler,
Birçok vahşi, cehennemî kuvvetlere;
Ateş, çelik kralları devletlere;
Süngülerle mucizeler gösterdiler.**

...

**Zîrâ bu yer, en fedakâr bir milletin,
Kahramanlık, şeref, namus, kalesidir;
Burda her ses, o ilahî hürriyetin,
Asırlara bizi söyler nağmesidir.**

Çanakkale Zaferini yaşayan ve bu zaferi şiirlerle anlatan bir başka şairimiz de Ziya Gökalp'tir. "Çanakkale" adlı şiirinde kazanılan bu savaşa;

**Çanakkale, dört devlete,
Galebeyi sen çevirdin.
Çar kölesi yüz millete,
İstiklâli sen getirdin.**

diyerek övgüler sunan şair, TÜRK'ün zaferini bütün dünyaya örnek olarak göstermekte; şanlı ordunun, Batının sömürgeci güçlerine vurduğu şamarı;

**Çünkü artık karalarda,
Nasıl yoksa Rus zorbası;
Gezmeyecek deryalarda,
İngiliz'in donanması...**

deyişi ile dile getirmektedir.

Cumhuriyet devrinin büyük şairlerinden Faruk Nafiz Çamlıbel, de "Çanakkale" adlı şiirinde:

**Öğün, ey Çanakkale! Cihan durdukça öğün!
Ömründe göstermedin bin düşmana bir
dügün.**

**Sen, bir büyük milletin savaşa girdiği gün,
Başına yüz milletin birden düştüğü yersin.**

diyerek Çanakkale'nin tarihi değerini ve önemini belirtirken daha sonraki mısralarda, "dügüne gider gibi savaşa giden" kahraman mehmetçiğin destanını bir kere daha kulaklara fısıldıyor:

**Toprağından fazladır sende yatan adamlar.
Irmağın kanla çağlar; yağmurun kanlı dam-
lar.**

**O cenkten armağandır; sana kızıl akşamlar.
Sen, silahın imanla son döğüştüğü yersin.**

Şair, Çanakkale'de şehit olan binlerce TÜRK evladına seslenirken, bu tarihi destanın ya-zıldığı Çanakkale'den bahseder.

**Bir destana benziyor senin bugünkü hâlin.
Okurken duyuyorum sesini ihtilâlîn.
Öğün, ey Çanakkale ki sen Mustafa Kemâl'in
Yüz milletle yüz yüze görüştüğü yersin.**

diye TÜRK tarihinin şanlı sayfasını böyle aktarıyor.

Çanakkale denilince, Mehmet Akifi unutmak olur mu? Onun dillere destan şiirini hatırlamamak olmaz. Çanakkale zaferini, TÜRK şiirinde en etkili ve en coşkulu şekilde dile getiren şüphesiz ki Mehmet Akif Ersoy'dur. Şair, bu tarihi olayı, sanatçı kişiliğinin bütün incelikleriyle işler ve:

Şu Boğaz harbi nedir? Var mı ki dünyada eşi?

deyişi ile konuya giriş yaparken savaşın büyüklüğünü ve şiddetini, taraf devletlerin ordularını bir bir sayarak yansıtmaya çalışır.

Eski dünya, yeni dünya, bütün akvâm-ı beşer,

Kaynıyor kum gibi... mahşer mi, hakikât mahşer.

Yedi iklimi cihanın duruyor karşında;

Ostralya'yla berâber bakıyorsun: Kanada!

Çehreler başka, lisanlar, deriler rengârenk;

Sâde bir hâdise var ortada: Vahşetler denk.

Kimi Hindû, kimi Yamyam, kimi bilmem ne belâ...

...

Akif, çizdiği bu tabloyu bir vahşet olarak belirtir; üstelik bu vahşeti yapan medeniyetin temsilcisi ve savunucusu olarak kendini gösteren, öyle tanıtın ve gerçekleri gör(e)meyenlerce de öyle bilinen "Avrupalı"dır. Bir avuç yiğit "Mehmetçik" in savunduğu Boğazı aşamaya çağını anlayan bu Avrupalı, üstelik gücüne "Yeni Dünya"dan kattığı ordularla da saldırılmaktadır. Oysa o Avrupalı, insanlığın ilerlemesi, yücelmesi uğruna medeniyeti meydana getirmiştir. Ne var ki bu medeniyetin bir de öbür yüzü vardır; insanlığı yok etmeye, ezmeye yönelik çirkin yüzü:

Maske yırtılmasa hâlâ bize âfetti o yüz...

Medeniyet denilen kahpe,; hakikât, yüzüstü

Savaşın şiddetini anlatmada kalemini ustalıkla kullanan Mehmet Akif, şiirinin daha sonraki bölümlerinde tasvirici bir tavır ile karşımıza çıkmaktadır. Diyebiliriz ki şiirimizde

bir savaşın akışını böylesine canlı ve heyecanlı yansıtan bir başka eser yok gibidir. Çarpışmanın şiddetine ve özüne yaraşır bir üslup kullanıyor Akif:

Öteden sâikalar parçalıyor âfâkı;

Beriden zelzeleler kaldırıyor â'mâkı;

Bomba şimşekleri beyninden inip her siperin;

Sönüyor göğsünün üstünde o arslan neferin.

...

Ölüm indirmede gökler, ölü püskürmede yer;

O ne müthiş tipidir: savrulur enkaz-ı beşer...

Kafa, göz, gövde, bacak, kol, çene, parmak, el, ayak;

Boşanır sırtlara, vâdilere, sağanak sağnak.

Burada şair, mübalağa sanatını savaşın şiddetini tasvir etmek aracılığıyla başarılı bir şekilde kullanıyor. Ancak hemen şunu belirtmek gerekir ki Mehmet Akif'in bu manzumede esas felsefesi, kahraman TÜRK ordusunun sarsılmaz imanı ile bu amansız saldırıya yiğitçe karşı koymasındır. Şiirin odak noktası buradadır:

İşte çiğnetmedi namusunu, çiğnetmeyecek

Çünkü bu nesil, atalarının kendisine emanet ettiği kutsal bir değeri korumaktadır, koruyacaktır da. Bu kutsal değer, "hilâl" ile ifadesini buluyor; daha doğrusu bütün değerler "hilâl" imajında toplanıyor.

Bir hilâl uğruna yâ Rab, ne güneşler batıyor!

Mehmet Akif, şiirinin son bölümünde, "hilâl" uğruna şehit düşen "Asım"ın nesline sesleniyor. Aslında şiirin bütününde işlenen tem'a, vatani koruyacak, kurtaracak ve yüceltecek olan TÜRK askeridir. İşte şair, bu nesle coşkuyla seslenirken övgü dolu sözler ediyor:

Ey bu topraklar için toprağa düşmüş asker!

Gökten ecdâd inerek öpse o pâk alını değer.

deyişle başlayan bu sesleniş, maddî ve manevî değerler ile yüklüdür. Bu nesil, TÜRK tarihine parlak bir sayfa daha açarken Müslümanlığa ve vatanın bütünlüğüne yönelen tehlikeyi de kırmış ve parçalamıştır. Bu uğurda şehitlik mertebesine erişmiş askere şair, manevî bir türbe yapmağa çalışır. Yine de gönlünce yaptığını yeterli bulmaz; "makber"e bile

sığıdıramaz. Çünkü onun yeri, Peygamber'in kucağıdır.

**Ey şehit oğlu şehit, isteme benden makber,
Sana ağuşunu açmış duruyor Peygamber.**
der ki o kahraman TÜRK askerinin gerçek yerini gösterir.

Çanakkale'de ordunun kazandığı zaferi yücelten bir başka şairimiz de Enis Behiç Koryürek'tir. "Çanakkale Şehitliğinde" adlı şiiri ile bu duyguları dile getiren şair:

**Ey şimdi köyünden pek çok uzakta,
Ey şimdi bir yığın kara toprakta.
Uyanmaz uykuya dalan yiğitler!
Şehitlik şanını alan yiğitler!**

deyişle Çanakkale'de şehit düşen erlere seslenmektedir. Vatan, din, millet uğruna ülkenin en uzak köşelerinden Çanakkale'ye koşan

bu yiğitler, ölümsüzlüğe burada erişmişlerdir. Onlar, birer isimsiz kahramandırlar.

**Sizler ki bilinmez isimlersiniz,
Bu taşsız mezarlar değil yeriniz;
"Türklüğün tarihi" türbeniz sizin,
Kandili "hilâl"dir bu türbenizin.**

Enis Behiç bu şiirinde daha çok, şehitlere övgü dolu sözler etmekte, onların kazandığı zaferi hakkıyla anlatamamanın acısıyla kıvrılmaktadır.

Çanakkale hakkında o günlerden başlayarak bugüne kadar birçok şiirler yazılmıştır. Yukarıda, değerlendirmeye çalıştığımız şairlerin ve şiirlerinin yanında Abdülhak Hâmit Tarhan'ın 1916 yılında yazdığı "İlhâm-ı Nusret" adlı şiiri, Necmettin Halil Onan'ın "Bir Yolcuya" adlı şiiri, Osman Atilla'nın "Demirden Kavi" adlı şiiri, Zeki Ömer Defne'nin "Ulu Sabah" adlı şiiri, İbrahim Alâettin Gövsa'nın "Çanakkale İzleri" adlı şiir kitabı, Haluk Nihat Pepeyi ile Fazıl Hüsnü Dağlarca'nın aynı adı taşıyan "Çanakkale Destanı" adlı şiirleri, bu konuda adından söz edilmeye ve üzerinde ayrıntılı olarak durulmaya değer eserlerdir. Bunların her birinin manasını açıklamak için şimdilik yerimizin darlığı ve her birinin ayrı ayrı incelenmeye değer eserler olduğu düşüncesiyle yazımıza burada son vermek istiyorum. Yalnız şu gerçeği unutmayalım. "Çanakkale Savaşı" üzerine yazılmış her şiir, her eser incelenmeğe, yorumlanmağa, yazılmağa ve üzerinde saatlerce konuşulmağa değerdir.

Hiçbir zaman aklımızdan çıkarmayacağımız gerçek şu olmalı. Bu destanın yazılmasına sebep olan kahraman TÜRK askerini, Mehmetçiği unutmamak, onun iman dolu göğsünün ne aşılmaz ulu bir set olduğunu her zaman hatırlamak gerektiğidir.

"Çanakkale", sadece "Şanlı Bir Zafer" in adı olarak değil, ezeli TÜRK kahramanlığının sembolik bir ifadesi olarak düşünülmalıdır.

Sözümüzü, Mehmet Akif'in şu güzel beyiti ile bitirelim.

"Girmeden tefrika bir millete düşman giremez!

Toplu vurdukça yürekler, onu top sindiremez!"

Kahraman şehitlerimizin ruhları şâd olsun.

UMUTSUZLUĞUN UMUDU OLMAK

Bir zaman gelir her şey aynı olur her dakika birbirinin aynısı

Yatağında uyumak ile, buz gibi sularda ku-
laç atmak.

Bir yemeği kaşıklamakla hıçkırarak ağla-
mak aynı tat

Gökyüzünün maviliğine bakmak ile karan-
lık mağaralarda belirsizliği aramak

Aynı olur her şey umudunu kaybeden u-
mutlar için.

Hep beyaz bulut ararsın sonbaharın üşü-
yen yalnızlığında

Bedenini ve ruhunu sarması için ne söyle-
yeceğini bilemeden de

Çok insan vardır etrafında iyisiyle kötüsü-
le güzeliyle çirkinıyla

Ama yetmez olur binler aranan tek BİR i-
çin, çarpan anlamsız kalp atışı

Sıkır boğar seni içinden derinlerden, ya-
şanmaz olur birbirinin kopyası saniyeler

Sonra bir banar açar kimseye fısıldayama-
yacağın bir pencere camından

Veya kapı aralığından sızan umut ışığı gibi
sarar umut odalarını

Umuda uzanan umutsuz yalnızlığın da

Sarılırsın ona boş geçerek kaybedilen za-
mana inat

Yasaklara nisbet hayallerini yaşatırsın deli-
cesine kana kana

Sana sen kadar benzeyene hayatının içinde
kalan özü akıtarak

Dünya ayrı dönüyor artık senin için ilkba-
harda açan ilk papatya senin olmuş gibidir

Çok kısa zamanlara çok uzun ömre ömür
katan tatlar doldurursun çocuk sevinçlerini

Bebek masumlüğünde korkusuzca geçen
içindeki kıvılcımları alev alev yapan güç

Masal tazeliğindeki yüreğinin çeyiz sandı-
ğında saklayacağın tarifi imkansız mutluluk
çağlayanı

Boğar iç dünyadaki senden öte seni, göz-
yaşların artık firardaki mahkum misalidir

Umutsuzluğun umududur o anlarda kalan
kırintıların derin acıları

Bir gün gelecektir onların sonunun ufuk-
ta görüldüğünü anlayarak

Gözlerini hiç güneşe açamayan AMA gibi
mum ışığının gölgesi yine senin olacaktır

Bir renkli uçurtmanın kuyruğunda saklı u-
mutların hayallerin mutlulukların

Kısa zamanlara sığsa da müthiş işler yap-
mışsındır harabe yüreğinin hanlığında

Kralı, kraliçesi süngüsü şarabıyla tam bir
peri masalı gibi

Kalan göz yaşları bile değerlidir boşa feda
edilmemelidir yalnızlığın son yoldaşı gibi

**GİDEN GERİ GELMEZ DERLER BU ACI
DOĞRU SENİ SARAR**

**KABULLENMEK ÇOK ZOR GELSEDE
MAZİNİN PEMBE İZLERİNİ**

**BAŞINI TOPRAĞA KOYACAĞIN SON
ANA KADAR KADERİNİN EN BÜYÜK SIRRI**

**HAYAT NEFES ALMAK DEĞİLMİŞ DER-
SİN, BUNLARI YAŞAMADIĞIN ANLARDAKİ**

Umutsuzluğun umudu olmak varmış kısa
ömrün en kısa diliminde hesapsız ve korku-
suzca,

Sevmenin ve sevilmenin en doruklarını en
doruktakiyle yaşamak...

Ölüm korkusuna inat pervasızcaaa...

Aydın TÜRKER
İzmir 3 nolu şube İşyeri Temsilcisi